

Медаль
Нельсона
Манделі
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик
Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 23 (122)

8 — 14 червня 2005 року

Ціна договірною

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
телевізор, DVD програвач,
аудіомагнітофон (див. стор. 15)

АНОНС
номера
ПІСЛЯМОВА

2

Порошенко заборонив ареш-
товувати отруювачів Ющенка

ЧАС МОЛОДИХ

Знайомтеся:
студентська газета «Лідер»

ЗДОРОВ'Я

13

Таємниці телегонії

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

3 дипломами
у добру путь!

Подія

СІОНІЗМ — ЗАГРОЗА СВІТОВІЙ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

У МАУП відбулася IV Всесвітня
наукова конференція
«Діалог цивілізацій»

Міжнародні конференції під егідою громадсько-наукового проекту «Діалог цивілізацій», започаткованого три роки тому за ініціативи Міжнародної Кадрової Академії, МАУП, Академії наук вищої школи України, Конфедерації недержавних вищих закладів освіти задля консолідації зусиль науковців, освітян, лідерів державних і громадських об'єднань у напрацюванні ідей і пропозицій щодо шляхів

Єгипту, Ізраїлю, Індії, Ірану, Індонезії, Китаю, Киргизії, Кувейту, Малайзії, Палестини, Перу, Польщі, Росії, Сирії, США, Туреччини, України, Франції. Привітали учасників конференції та поділилися своїми думками з нинішнім проблем Надзвичайної та Повноважної Посли Ісламської Республіки Іран в Україні Бахман Тахері-

ян Мобаракє, Палестини — Валід Закут, Сирії — Сулейман Абудіябу. Серед гостей та учасників конференції були і народний депутат, Герой України Левко Лук'яненко, директор Книжкової палати України Микола Сенченко, відомий кінорежисер Юрій Іллєнко.
(Закінчення на 4-5 стор.)

розв'язання світових проблем — і локальних, — у Міжрегіональній Академії управління персоналом уже стали традиційними. Цьогорічна, четверта, конференція «Діалог цивілізацій: сїонізм — найбільша загроза світовій цивілізації» — логічне продовження

трьох попередніх. Тема ж вибила широкий резонанс у наукових і політичних колах. До Міжрегіональної Академії управління персоналом прибули відомі науковці, громадські діячі, публіцисти та студенти з Азербайджану, Афганістану, Білорусі, Вірменії, В'єтнаму, Грузії, Еквадору,

КОМЮНІКЕ IV ВСЕСВІТНЬОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ «ДІАЛОГ ЦИВІЛІЗАЦІЙ»

Ми, учасники Всесвітньої конференції, представники 27 країн світу, заслухавши і обговоривши більш як 20 доповідей на тему «Сїонізм — найбільша загроза сучасній цивілізації», вважаємо за необхідне:

— підтвердити рішення Генеральної Асамблеї ООН 1975 року про визнання сїонізму формою єврейського расизму;

— попередити всі держави і народи світу про небезпеку єврейського расизму;

— звернутися до всіх міжнародних організацій із закликом сприяти всіма можливими засобами ядерному роззброєнню Ізраїлю, оскільки ця держава, відповідно до міжнародних норм, не має права володіння ядерною зброєю;

— попередити світову спільноту про можливість Третьої світової війни, про готовність до якої відкрито заявляють представники ізраїльського істеблішменту та єврейсько-фашистських ор-

ганізацій;

— засудити постійну агресію Ізраїлю проти місцевого арабського населення, яка має всі ознаки геноциду, що є злочином проти людства;

— підтримати ізраїльських правозахисників і єврейських борців із сїонізмом, які мужньо і чесно впродовж багатьох років протистоять поширенню єврейського расизму і нацизму в світі;

— провадити постійну науково-дослідницьку, освітню і просвітницьку роботу щодо

викриття расистської ідеології сїонізму, її організованих структур і креатур;

— використовувати засоби масової інформації, книговидавання і книгорозповсюдження, тематичні конференції, семінари і курси, аби зірвати агресивні плани сїонізму з деградації миру в усьому світі;

— опублікувати комюніке на всіх офіційних і робочих мовах ООН.

Прийнято 3 червня 2005 року, Київ, Україна

Візити

УКРАЇНСЬКОГО
ПРЕМ'ЄРА ЗУСТРИЛИ
ТРОЯНДАМИ

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко після завершення засідання Ради голів урядів країн СНД відвідала парламент Грузії.

Про це повідомляє агенція «Новини-Україна». Тимошенко зустрілася з головою парламенту

Ніно Бурджанадзе, а також з'явилася в дипломатичній ложі залу засідань. Депутати, які на той момент обговорювали питання затвердження нового складу ЦВК Грузії, перервали пленарне засідання і зустріли українського прем'єра оплесками і букетами троянд.

Потім Бурджанадзе звернулася до Тимошенко з трибуни парламенту, заявивши, що для неї особлива честь вітати Прем'єр-міністра України в залі, де розвивалися головні події Революції троянд.

«Для Грузії велике щастя — мати в Україні друзів, які разом з нами боротимуться за демократизацію і краще майбутнє наших країн», — заявила глава грузинського парламенту.

Земельне питання

Юлія Тимошенко:

«ЗЕМЛЮ ПОТРІБНО
ПРОДАВАТИ, А НЕ
ВІДДАВАТИ ЗА ХАБАРИ»

Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко заявляє, що місцеві бюджети міст України можуть бути збільшені в десятки разів. На прес-конференції в Запоріжжі Прем'єр зазначила, що зробити це можна за допомогою земельних аукціонів, на яких земля «продаватиметься, а не віддаватиметься за хабари».

«Ми зараз покладає законопроект у парламент,

щоб кожен шматочок землі, що віддається під кiosk, офіс або будівлю, продавався через аукціон, і ці гроші наповнювали місцеві бюджети», — заявила Прем'єр-міністр.

Тимошенко також зазначила: якщо уряд зможе відстояти цей законопроект у парламенті, місцеві бюджети «будуть у десятки разів більші, ніж вони є сьогодні».

Актуально

КРИТИКУВАТИ
І СПІВПРАЦЮВАТИ

При Президентіві України
буде сформовано Раду з
інформаційної політики

Таке рішення було ухвалено за результатами зустрічі з керівниками найбільших національних ЗМІ, повідомляє прес-служба Президента.

До Ради увійдуть представники журналістських кіл та громадських журналістських організацій, керівники медіа, представники влади, які працюють в інформаційній сфері. На засіданнях обговорюватимуться актуальні та проблемні питання галузі.

За результатами розмови Президент планує видати низку доручень щодо питань у сфері ЗМІ. З-поміж іншого заплановано доручити керівникам місцевих органів влади не допускати тиску на медіа

і зобов'язати чиновників реагувати на критичні матеріали.

Віктор Ющенко має видати доручення щодо поширення друкованих ЗМІ. У цьому напрямі заплановано підготувати низку законопроектів, частина яких стосуватиметься підтримки вітчизняного виробництва у сфері ЗМІ і кінематографії.

Завершуючи зустріч, Президент запевнив, що розуміє роль преси як четвертої влади, «одне із завдань якої — критика влади».

«Ми цінуємо цю функцію і водночас сподіваємося на співпрацю в питанні роботи на національні інтереси і висвітлення важливих соціальних тем», — зазначив глава держави.

Кратки над «і»

Юрій
Луценко:«ДЕПУТАТИ
ВЗЯЛИ НА
СЕБЕ ФУНКЦІЇ
СУДУ, А ЦЕ
НЕЗАКОННО»

Слідство встановило, що співробітники «Сокола» під час інциденту в Ужгороді не били народного депутата Нестора Шуфрича.

«Ніхто його не бив, це встановлено слідством, ніхто йому не задавав побиттів, однак до нього справді торкалися», — зазначив міністр внутрішніх справ Юрій Луценко.

За словами міністра, «співробітники міліції замість, не торкаючись пана Шуфрича, висмикнули з-під нього Різака, на жаль, відкинули вбік Шуфрича».

Міністр зазначив, що співробітники «Сокола» очікує покарання у формі суворой догани і позбавлення премій. «Некоректність міліції в тому, що вона все-таки доторкнулася до Шуфрича, але без тих страшних наслідків», — сказав міністр.

Він також зазначив, що Шуфрич сам спровокував представників правоохоронних органів на застосування сили: «На жаль, мої співробітники піддалися на провокацію, і тільки за це будуть покарані».

Луценко висловив здивування щодо істерії навколо цієї справи: «Це вже просто пародія. Не можна так намагатися стати жертвою. Це вже смішно».

Крім того, за словами Луценка, судовий виконавець, який прийшов у лікарню до экс-глави Закарпатської облдержадміністрації Івана Різака, завважив, що біля лікарні зібралось біля півтори сотні активістів на підтримку пана Різака, і під їхніми машинами, аби вивести його з Ужгорода. Про це, зазначив міністр, свідчать і зовнішні спостереження. Луценко також нагадав, що, на його думку, у цьому інциденті відбулось «попільне порушення закону». Депутати, на переконання Луценка, «взяли на себе функції суду, а це незаконно».

За повідомленням інформагенції

Викриття

ВІЙСЬКОВИМ ЗЛОЧИНЦЯМ
НЕ МІСЦЕ В КАНАДІ

Днями Українсько-канадська Асоціація громадянських свобод (Ukrainian Civil Liberties Association) звернулася до канадського уряду з вимогою розслідувати обставини прибуття в Канаду чотирьох осіб, які брали участь у розстрілах цивільного ук-

Офіційно

Президентіві Міжнародної
Кадрової Академії
Г.В. ШОКІНУ

Шановний Георгію Васильовичу! Ваш лист щодо ненадання відповіді на попереднє звернення про розслідування діяльності В.Рабиновича розглянуто.

Повідомляємо, що зазначене звернення було розглянуто у встановленому порядку, взято на контроль і надіслано для вжиття належних заходів до МВС України та Служби безпеки України.

З повагою
перший заступник Державного
секретаря України І. ВАСЮНИК

Розслідування

ПОРОШЕНКО ЗАБОРОНИВ
ЗААРешТОВУВАТИ ОТРУЮВАЧІВ ЮЩЕНКА

Порошенко дав підозрюваному Володимирі Сацюку втекти за кордон. Окрім того, за даними джерел www.rep.in.ua, Петро Олексійович, який фактично керує ГПУ замість Святослава Пискуна, довів справу Колесникова до того, що заарештований уже за тиждень може вийти на волю.

У Генеральній прокуратурі України місяць тому секретар Ради національної безпеки та оборони Петро Порошенко фактично відсунув Святослава Пискуна від керівництва Генпрокуратурою. Нині вищу наглядову інстанцію України фактично очолює сам Петро Олексійович і наближений до нього заступник Пискуна Віктор Шокін.

Згідно з розподілом обов'язків між заступниками Генерального прокурора України, Шокін здійснює нагляд за проведенням досудового слідства органами прокуратури, зокрема безпосередньо контролює розслідування справ, порушених за фактом вбивства Георгія Гонгадзе й отруєння Ющенка, справи, порушені проти голови Донецької обласної ради Бориса

Колесникова та інших. Про результати розслідувань щоденно доповідають Петру Порошенку, який і вирішує, проводити чи не проводити ті чи інші слідчі дії.

Минулого тижня Шокін доповів Порошенку, що готується подання до суду про санкцію на арешт колишнього заступника голови СБУ Володимира Сацюка, підозрюваного у причетності до отруєння Віктора Ющенка сполуками діоксину. Порошенко наказав негайно припинити провадження стосовно Сацюка і дати йому можливість вийти за кордон.

Щоб не допустити повторної спроби арешту, Шокін примусив слідчого написати рапорт про відсутність у діях Сацюка складу злочину. Після цього слідчий негайно подав рапорт про відставку і те-

пер влаштовується на високооплачувану посаду в службу охорони одного з наближених до Порошенка банків. Довідавшись про це, 26 травня Святослав Писkun зліг з гіпертонічним кризом.

Як повідомляють джерела в Генпрокуратурі, Порошенко також розпорядився випустити на волю Бориса Колесникова. Зокрема, попри наявність встановлених міліцією восьми нових епізодів, що викривають участь голови Донецької обласної ради у злочинній діяльності, жодного нового обвинувачення йому не висунуто. Натомість Шокін замінив керівника слідчої групи й наказав відмовити в порушенні кримінальних справ з усіх нових епізодів.

6 червня закінчився двомісячний термін утримання Колесникова під вартою, після чого слідство треба буде знову вносити подання до суду з проханням продовжити строк за поборного заходу. Оскільки справу Колесникова вже фактично розв'язано, можна очікувати, що суд не знайде підстав для подальшого ув'язнення донецького високопосадовця.

Версії

КУЧМІ МОГЛИ ДАТИ ГАРАНТІЇ
НА МІЖНАРОДНОМУ РІВНІ

Принаймні, таку можливість не відкидають в Інституті масової інформації. Як повідомив директор ІМІ **Сергій Таран**, Кучми могли давати гарантії за участі посередників у переговорах, що відбувались у розпал Помаранчевої революції. Він зазначив, що це тільки версія, яка ґрунтується на результатах незалежного журналістського розслідування, проведеного разом з Національним союзом журналістів Великої Британії та Ірландії, а також Міжнародною федерацією журналістів.

Сергій Таран наголо-

сив на такій світовій практиці: якщо під час заміни авторитарного режиму демократичнішим є загроза застосування сили, то авторитарному лідеру надаються гарантії невідсудності, якщо він погодиться передати владу мирним шляхом; натомість на лідерів, які застосовують силу (Чаушеску та Милошевича), чекає судове переслідування.

Представники ІМІ допускають можливість аналогічного розвитку подій в Україні, оскільки нині справа Гонгадзе розглядається лінійно. Не зачіпаються багато аспектів: хто

фальсифікував справу з самого початку; де нині лілвік Мельниченко; хто використовує записану на них інформацію, в такій спосіб впливаючи на українську політику; хто політично виграв від цієї справи.

Таран також зазначив, що часом держава й суспільство з одного й того ж питання мають різні позиції. Так, наприклад, Україна уникає різких заяв про порушення свободи слова, інших свобод у країнах Середньої Азії, бо має там стратегічні державні інтереси.

єврейського конгресу, виконавчий директор якого Берні Фарбер (Bernie Farber) заявив, що Асоціація «намагається відвернути увагу від найомірної трагедії євреїв». Проте, як зазначив голова Асоціації Любомир Луцук, факт, що всі чотири особи виявилися євреями, — збіг обставин. «Це не моя провина, що всі чотири особи, які відкрили рот, щоб вихвалитися у книжках і пресі, випадково виявилися єврейського походження», — сказав професор Луцук.

За матеріалами
Globe and Mail

Офіційно

ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ У СУЧАСНІЙ ЄВРОПІ

**ЗАЯВА Української
Консервативної партії
з приводу ситуації
в Європейському Союзі**

Українська Консервативна партія підтримує позицію європейських консерваторів, які відстоюють національні інтереси своїх держав. Головний їхній здобуток — шойно висловлена громадянами Франції та Нідерландів позиція проти прийняття Конституції Європейського Союзу, яка перетворила б це об'єднання європейських держав на юдо-ліберальну наддержаву.

Саме європейським консерваторам належить ідея узгодження своїх дій у зовнішній і внутрішній політиці всіх країн Західної Європи, аби регіон став самодостатньою геополітичною цілісністю, позбавленою нав'язливої «опіки» США. Прихильники консервативної інтеграції Європи вбачають своє майбутнє в об'єднанні «Європа нації», коли всі християнські народи цієї частини світу жили б у добросусідських стосунках, вільно плекаючи свої національні надбання і взаємобачаючись за принципом «Єдність у розмаїтті».

Натомість ліві політичні сили, які в останні роки перебували при владі в країнах Європейського Союзу, домоглися перетворення цього об-

пейському уряді — Єврокомісії — було рівномірно представлено всі країни Союзу, а за Конституцією тільки 18 найбільших країн вирішували б долю всього ЄС. З прийняттям Конституції Європейський Союз став би повноцінним суб'єктом міжнародного права, а європейські народи втрапили б свої особливі національні, культурні ознаки. Ще європейці не здобули міфичних європейських цінностей, з яких вилучено навіть згадку про християнську основу європейської цивілізації, а євробюрократи вже відчинили двері для вступу до Європейського Союзу Туреччині та Ізраїлю.

Саме через перенасичення своїх країн несвропейськими французи і голландці (вспереч своїм урядам) проголосували проти прийняття Конституції Європейського Союзу, а уряд Німеччини навіть не наважився довірити вирішення долі євроконституції власному народу.

Українська Консервативна партія, вбачаючи у пропонуваному варіанті Конституції ЄС загрозу європейській ідентичності, солідаризується із здоровими національно-патріотичними силами в Європі та підтримує європейських консерваторів у їхній боротьбі за «Європу націй».

Ми вимагаємо від Президента й Кабінету Міністрів України прислухатися до позиції національно свідомих європейців і переглянути свої погляди на природу Євросоюзу і місце незалежної України у сучасній Європі.

**Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії**

СКАСУВАТИ ШТУЧНИЙ ПРОХІДНИЙ БАР'ЄР

**ЗАЯВА Української Консервативної партії
з приводу прохідного бар'єра
на виборах до ВР України**

Незабаром розпочнеться підготовка до парламентських виборів 2006 року, і в нас уже є підстави сумніватися, що вони будуть цивілізованими за попередніми. Тодішня влада силою зігнала всі провідні політичні сили в один «президентський блок», який завдяки адміністративним ресурсам незалежності потрапив до Верховної Ради, створив там цілком залежну від Л. Кучми більшість.

Нинішня влада діє схожими методами, а нашивидкуру зібраний Романом Безсмертним Народний Союз «Наша Україна», ймовірно, на чолі з чинним Президентом, на майбутніх виборах ще може захитати сумнівну славу колишнього блоку «За Єдину

Україну». Оточення В.Ющенка вже зараз розгортає план дій, подібний до стратегії перемоги, розробленої відомством В.Медведчука для «За Єду»: максимально чисельна провладна більшість плюс ручна, керована опозиція. Саме тому дедалі частіше ми чуємо висловлювання нашоукраїнців про потребу підняття прохідного бар'єра для партій уже на виборах 2006 року. Називається навіть цифра — 7%, замість наявних нині 3%.

Це робиться задля контролю юдо-ліберальною пропрезидентською НС «Наша Україна» абсолютної більшості в парламенті, що дасть змогу Р.Безсмертному, П.Порошенку, О.Зін-

ченку і подібним до них безпроблемно штампувати потрібні закони. А ще це не дасть ввійти до Верховної Ради тим патріотичним силам, які відмовилися «грати масовку» в «Нашій Україні». Українські патріотичні сили, які не володіють телеканалами, як Зінченко і Порошенко, та міліюнарами — як Зварич чи Червоненко, завдяки високому прохідному бар'єру до Верховної Ради будуть фактично позбавлені права впливу на політичні процеси. Нинішня влада готує для України виборчу схему, яка вже віддавна діє в країнах Заходу. Там у парламенті присутні лише дві-три партії ліберального штибу, які про людське око чубляться між собою,

а насправді просто експлуатують народ, який їх годув. А патріоти, які могли б стати на захист нації, не можуть пробитися до парламенту через високий прохідний бар'єр. Це саме чекає й на Україну, якщо національно-патріотичні сили не зможуть змінити ситуацію ще до виборів 2006 року.

Українська Консервативна партія вимагає скасувати штучний прохідний бар'єр на виборах до парламенту, бо він реально є політичним, ідеологічним і майновим цензом для недопущення до влади сил, які є в опозиції до правлячої юдо-ліберальної верхівки «Нашої України».

Ми пропонуємо розподіляти місця у Верховній Раді між усіма партіями, що взяли участь у виборах, пропорційно до поданих за них голосів. Навіть якщо до парламенту пройде лише одна людина від партії.

**Президія
Національної
Ради Української
Консервативної партії**

ДО ПЕРЕМОГИ РАЗОМ

**ЗАЯВА Української Консервативної партії про підтримку
позиції українських національно-патріотичних партій**

Президія Національної Ради УКП, яка позиціонує себе як партія Української державницької ідеології, схвалює рішучий крок Конгресу українських націоналістів на збереження свого ідеологічного обличчя в умовах кон'юнктурного тиску на них юдо-ліберального Народного Союзу «Наша Україна».

Українська Консервативна партія, як і КУН, усіма можливими засобами підтримала Національну революцію 2004 року. А нині ми так само, як і наші ідейні побратимі, глибоко розчаровані діями «Нашої України» — ліберальної мегапартії без консолідуючої української ідеї, національної ідеології.

Українська Консервативна партія як партія українських державників підтримує усі націозберігальні, націотворчі ініціативи Президента України та його Уряду, але не приймає методів, якими лідери НС «Наша Україна» розбудовують своє ліберальне утворення. Ми засуджуємо примусове втягування

до лав владної партії державних чиновників, недопущання до влади на місцях українських патріотів, а також моральний і організаційний тиск на партії національного, правоконсервативного спрямування.

Єдино правильний вихід з цієї ситуації ми вбачаємо у чіткому структуруванні «Української Правди» — об'єднання за ідеологічною ознакою всіх національно-патріотичних державницьких сил у право-консервативний блок, який гідно представив би

інтереси титульної нації на виборах 2006 року.

Українська Консервативна партія та ВО «Свобода» виступили з ініціативою формування правоконсервативного блоку і будемо раді йти на вибори спільним фронтом із Конгресом українських націоналістів.

**Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії**

ФАШИЗМ В УКРАЇНІ НЕ ПРОЙДЕ!

**ЗАЯВА
з приводу підтримки єврейськими депутатами поширення юдо-нацизму
та організованої єврейської злочинності в Україні**

**Президентіві
України
В.ЮЩЕНКУ**

**Генеральному
прокурору
С.ПІСКУНУ**

Як повідомили «Єврейські новини» від 2.06.05 року, майже невідомо широкому загалу депутати **Л. Миримський, Г.Астров-Шумілов, М.Мельников, Є.Фікс** та деякі інші представники єврейської національності звернулися до Президента України з проханням зупинити ескаляцію закликів до міжнародної ворожнечі в країні, посилаючись на «таким

авторів, як Шокін, Сенченко, Яременко». Ці, нікому, крім правоохоронних органів, не відомі депутати (деяких з них пов'язують з організованою злочинністю), мабуть, серйозно переляканих після оприлюднення відкритого звернення 120 українських науковців, громадських і політичних діячів «Зупинити злочинні дії організованої єврейства».

Не в змозі заперечити фактологічний матеріал про злочинну діяльність в Україні організованого єврейства, ці депутати виявили, по суті, свою належність до названих єврейських злочинців,

які приховуються за численними юдо-нацистськими організаціями. Особливо цинічним виглядає це в рік 60-річчя Перемоги над німецьким фашизмом, оскільки нині у світі найпоширенішим є тільки один фашизм — єврейський. А фашизм, як відомо, завжди пов'язаний з криміналітетом, який часто виступає у формі організованої єврейської злочинності по всьому світу і, зокрема, в Україні.

Виходячи з великої небезпеки єврейського фашизму та пов'язаної з ним єврейської організованої злочинності, ви-

магаємо негайно порушити кримінальні справи проти депутатів **Л.Миримського, Г.Астрова-Шумілова, М.Мельникова, Є.Фікса** та інших «підписантів» згадуваного звернення за розпалювання міжнародної ворожнечі (оскільки їхній донос спрямований проти авторів-слова), за захист злочинних дій організованого єврейства, пов'язаного з юдо-нацизмом, за протизаконний тиск на незалежні ЗМІ, за порушення наших конституційних прав на отримання та поширення інформації, а також вільного заняття науково-дослід-

ницькою роботою.

Користуючись нагодою, звертаємося також до всіх українців, усіх національно-патріотичних сил, усіх справжніх козацьких об'єднань розгорнути на всіх рівнях — від села до держави — невтомну систематичну боротьбу проти всіх проявів юдо-нацизму та організованої єврейської злочинності, оскільки її виразники мають своїх високих покровителів і в нинішній владі. Серед останніх ЗМІ називають: секретаря РНБО **П.Порошенка** — сина засудженого у минулому крадія (див., наприклад, «Народний оглядач»), держсекре-

таря **О.Зінченка** — колишнього керівника СДПУ(О) («партії єврейської влади в Україні», за визначенням нардепа В.Нечипорюка), міністра транспорту **Є.Червоненка** — заступника кримінального злочинця В.Рабиновича (за визначенням Е.Ходоса — відвертого юдо-нациста), а також інших урядовців-євреїв — **Р.Зварича** та **Д.Жванію**. При цих «добродіях» нинішня влада дедалі більше криміналізується в бік єврейської організованої злочинності: наприклад, Червоненко призначив своїм радником єврейського кри-

мінального «авторитета» **Пресмана**, а новий мер Одеси, нашоукраїнець **Е.Гурвіц** — авторитета **Убірю** (Ваху).

Ми заявляємо, що єврейський фашизм в Україні не пройде, хоч би хто його у владних структурах підтримував, і вимагаємо від Президента та Генпрокуратури України вжити всі необхідні заходи задля припинення організованої єврейської злочинності — і кримінальної, і політичної.

**Голова
Української
Консервативної партії
Г.ШОКІН**

**Президент
Антинацистської
ліги України
М.СЕНЧЕНКО**

**Президент
Федерації патріотичних
видач
України
В.ЯРЕМЕНКО**

7 червня 2005 року

Президент МАУП, голова Української Консервативної партії Георгій Шокін

(Початок на 1 стор.)
«Наша IV Всесвітня конференція «Діалог цивілізацій» відбувається у рік 60-річчя розгрому гітлеризму та переможного закінчення II Світової війни. Ту страшну війну 1939—1945 років розв'язали Німеччина, Італія та Японія, де переміг фашизм, нацизм і мілітаризм. До них приєдналися Угорщина, Румунія, Фінляндія. Загалом у неї

Гість із США, публіцист, громадський діяч Девід Дюк

було втягнуто 72 країни, мобілізовано майже 110 мільйонів осіб. Близько 62 мільйони, зокрема більш як 27 мільйонів громадян колишнього СРСР, загинуло. Найбільших втрат зазнали Україна, Росія,

Білорусь, де ця війна торкнулася кожної родини. Тому нині нашим спільним завданням є недопущення нової світової війни та викриття її ініціаторів», — зазначив, вітаючи учасників наукового зібрання, президент Міжрегіональної Академії управління персоналом, голова Української Консервативної партії Георгій Шокін.

Він також зазначив, що джерелом військової агресії в Європі були ідеології нацизму, шовінізму й расизму, які цілком легітимно перемогли в Італії та Німеччині, а згодом поширилися й на інші країни. Гітлера та

нішню ситуацію у світі, коли створено Ізраїль з його сіонізмом як державною ідеологією, коли той відкрив свої посольства по всьому світу, коли його нинішній лідер — Арієль Шарон, який ще 20 років тому заявив про готовність розв'язати Третю світову війну? До того ж ця держава, всупереч рішенням ООН та іншим міжнародним актам, не лише воює проти місцевого арабського населення, а й нарощує свій мілітаристський потенціал, передусім — ядерний. Як заявив професор військової історії Єврейського університету в Єрусалимі Мартін Ван Кревелд, «ми, Ізраїль, володіємо кількома сотнями атомних бомболовок і ракет і можемо запустити їх у будь-якому напрямку, навіть по Риму. Більшість європейських столиць є цілями наших

військово-повітряних сил... Ми здатні знищити світ разом з нами, і я можу запевнити вас, що це трапиться ще до того, як Ізраїль загине сам», — розповів Георгій Шокін.

На його думку, ця та інші заяви представників нинішнього істеблішменту Ізраїлю та єврейської діаспори вказують на відкрити фашизацію цієї держави, де панує ідеологія сіонізму, яку ще 1975 року Генасамблея ООН визнала формою расизму та расової дискримінації. Расизм, шовінізм і нацизм завжди національні, що вказує на сіонізм як прояв єврейського фашизму. Це відчуває більшість населення європейських, арабських та інших країн світу. Відомі, наприклад, результати недавнього опитування населення західноєвропейських країн, де понад 60 відсотків респондентів назвали Ізраїль як найбільшу загрозу сучасному світу.

«Безумовно, корені цього страшного для всієї нашої цивілізації явища сягають глибин історії, ще в біблійних текстах згадуються геноцид народів стародавнього Ханаану, голодомор і масові пограбування місцевого населення у Стародав-

ньому Єгипті, етноцид у Персії, які приписують давнім євреям. Нам відома історія юдейської Хоразмі, «золотого століття євреїв» в Іспанії, Польщі, а також масових виселень євреїв практично з усіх країн Європи впродовж багатьох століть, їх значна роль в організації кривавих революцій в Англії, Нідерландах, Німеччині, Франції, Туреччині, Росії та інших країнах. Саме тому відомий ізраїльський професор Ізраїль Шахан написав у своїй книжці «Єврейська історія, єврейська релігія: тисяч трьох тисяч років» такі викривальні рядки: «Ізраїль і сіонізм — своєрідний пережиток класичного юдаїзму, тільки небезпечніший», тому «шлях до істинної революції в юдаїзмі лежить через безстрашне неупереджене звинувачення єврейської релігії». Спів-

го погляду на роль єврейських фашистів у сучасному світі широко використовують давній жупел «антисемітизму», хоча багато хто з дослідників, зокрема й єврейських, доводять, що сучасні євреї мають приблизно такий стосунок до семітів, як сучасні американці до автохтонів-індіанців.

Тільки за останній час єврейські організації назвали «антисемітами» все-світньо відомих письменників і нобелівських лауреатів О.Солженицина (Росія) та Х.Саромо (Португалія), прем'єр-міністр Індонезії й Нової Зеландії М.Махатіра та Х.Кларка, відомого американського актора і режисера М.Гібсона, а також багато інших державних, громадських і культурних діячів. «Боротьба йде серйозна й безкомпромісна, оскільки від її

«встановлення миру в усьому світі». Понад півстоліття світова спільнота є свідком порушень прав людини в Палестині, геноциду її народу, терористичного винищення лідерів руху опору, що їх здійснює сіоністська держава за постійної підтримки США. Як наслідок — палестинська криза перетворилася на одну із загроз світу.

«Іран на основоположних принципах своєї зовнішньої політики, на принципах діалогу між цивілізаціями та культурами, розвитку духу співпраці та ліквідації напруженості на міжнародній арені підтримує інтифаду палестинського народу і рішуче виступив за створення незалежної палестинської держави зі столицею в Єрусалимі. Ісламська Республіка Іран вважає: щоб встановити мир на Близькому

вітчизник ізраїльського професора, відомий публіцист Ізраїль Шамір має категоричніший. Він, зок-

Надзвичайний і Повноважний Посол Сирії в Україні Сулейман Абудябу

рема, впевнений, що «євреї» загалом чи «єврейський народ», чи «народ Ізраїлю» — це не народ, а організація... Про що мріяв «єврейський народ», ми дізнаємося зараз, коли євреї стали головним елементом американської еліти... Нині вони керують Америкою, а згодом і все людство піде в напрямі глобалізації, неолібералізму, нового тоталітаризму, у світ агресивних воєн і расизму», — зачитував Георгій Васильович відомого борця із сіонізмом.

На його переконання, все це і багато чого іншого свідчить про реальну загрозу носіїв ідеології сіонізму сучасному світу. Вони дедалі більше впливають на політичне життя планети. Наприклад, у країнах Європи відомі випадки, коли вбивають дослідників сіонізму, завдають їм тяжких тілесних ушкоджень, підпалюють їхні житла, коли вони знають кримінальних переслідувань єврейсько-фашистських організацій. Зокрема нині у в'язницях перебувають більш як 50 вчених-істориків тільки за їхнє об'єктивне дослідження теми так званого голокосту. Проти чесно-

результатів залежить майбутнє всього людства. Будемо ж гідними нинішніх випробувань і зробимо все від нас залежне, щоб Третя світова війна ніколи не стала реальністю» — закликав усіх присутніх наприкінці своєї промови Георгій Шокін.

На надзвичайній важливості проведення цієї конференції, де зустрічаються представники різних культур, наголошує й Бахман Тахеріян Мобарак. «Ми можемо знайти спільну мову і спосо-

би вирішення спільних проблем: тероризму, порушення прав людини, злиденності, ідеологічних суперечок», — зазначив він. За словами пана Посла, одна із загроз сучасному світу — прагнення до світового панування. Так, після трагічного 11 вересня застосування сили певні кола і країни вважають за чи не як єдиний спосіб вирішення міжнародних проблем. «Це впливає і на релігію, і на демократію, і на свободу людей. Одні зловживають поняттям «релігія», інші — поняттям «демократія». І під лозунгами захисту прав людини та демократії захищають свої інтереси», — сказав Бахман Тахеріян Мобарак. На його думку, гуманітарні катастрофи в Афганістані, Іраку, Палестині свідчать про брехливість декларацій США про

Сході, необхідно звернутися до коренів конфлікту, які породили кризу в Палестині. Досягнення безпеки й миру залежить від заходів світової спільноти, зокрема ООН, — протистояння тероризму та расизму з боку однієї сторони, підтримка інтифади палестинського народу для захисту його прав, повернення йому історичних земель. Іран підтримує всі кроки у рамках ООН задля попередження тероризму та расизму. Декларативними й вивірковими підходами неможливо вирішити проблеми світової спільноти», — наголосив Бахман Тахеріян Мобарак.

Тим часом і в самих Сполучених Штатах Америки багато незадоволених зовнішньою і внутрішньою політикою, яку провадить нинішня адміністрація. Відомого публіциста, громадського діяча Девіда Дюка нині вважають у цій країні «оплотом демократії» — відомим дисидентом. З відповідними наслідками. «Сіоністи окупували не лише Палестину, а й інші регіони світу. Якщо ж ми хочемо бути вільними, то повинні боротися проти окупації. Завтра єврейська преса напише, що ми антисеміти. Однак ми виступаємо не проти євреїв, а проти доктрини єврейської переваги, про-

Під час роботи конференції

Надзвичайний і Повноважний Посол Ірану в Україні Бахман Тахеріян Мобарак

Посол Палестини в Україні Валід Закут

ти тих сил, які контролюють єврейські організації по всьому світу, які домінують в американській пресі і мають надзвичай-

онок свою справу вони вже зробили. Істерія довкола Іраку була величезною брехнею. І всі ми про це добре знаємо. ЗМІ рекламують військову кампанію в Іраку, кричати про її необхідність, однак з а м о в ч у ю т ь хімічну й біологічну загрозу від самого Ізраїлю, навіть зараз, коли знищено десятки тисяч безвинних людей... Та й самі американці зазнали великих людських втрат, не враховуючи мільярдів доларів з бюджету країни, витрачених на цю війну», — розповів Девід Дюк.

Він зазначив, що сіоністи прагнуть контролювати світ. «І нині наше завдання — завдати цьому, вря-

сіоністської загрози в Україні. «Свобода слова досягла свого апогею. Народний депутат, актор Іван Гаврилюк притягає мене до суду за нібито неправдиву інформацію у статті «Культура переходить в опозицію». Перед тим, як вилітати цю промову, я змушений був надати її для перегляду своєму юристові. І не тому, що я боюся відповідальності за свої погляди, а тому, що в мене не вистачить грошей, аби платити по 10 000 гривень за кожний свій виступ», — розпочав свою промову митець. На його думку, темпи світових катклізмів нагромаджуються, як у відомій партитурі: швидко, ще швидше, якомога швидше! «Ще пірвою тому ми співали ночами на Майдані Революції, а сьогодні чуємо потилиці після ста днів своєї самотності — нікому не

ник міністра культури СРСР єврей Міка Блейман). Над знищенням культурної картини «Білі птахи з чорною ознакою» плідно працював уже радник українського Держкіно Герін Борухович Зильович». «І за цих обставин я не став антисемітом. Розумів, що це трагікомічний збіг обставин. І цюкування моєї останньої «Молитви за гетьмана Мазепу» очолювали теж далеко не українці, а шалені українофоби, діти Сіону, такі як пан Рутковський із «Дзеркала тижня». Кічін з «Известий», Корчинський і Роднянський з «І+І», Вергіліс з «Київських ведомостей» та інші. Хоча змушений зізнатися — не люблю, коли мене цюкують за національною ознакою, — зауважив Ілленко. — Утім, якщо постраждав лише він, то було б не так боляче. Од-

ривувати духовний харч від держави. Не хлібом єдиним — пам'ятає, як у Біблії».

Що ж до телебачення, то митець вважає його «міні-труюною» української національної ідеї. «У притчі про кукуль з Євангелія від Матвія сказано: «А коли люди спали, прийшов ворог чоловіка, що посіяв був добре насіння на полі своїм, і ворог кукулю між пшеницею насіяв». Цікаво, як міг апостол Матвій передбачити сіоністські телеканали в Україні? — запитав Юрій Ілленко і додав: Національний інформаційний простір України, який є

У кінорежисера Юрія Ілленка свій погляд на проблему

ких втілень».

І насамкінець відомий кінорежисер сказав: «Я звертаюсь до Вас, шановні проводники українства, які збиралися на цю конференцію: створення

СВІТОВІЙ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

ний вплив на американський уряд. Ми підтримуємо іншу теорію — теорію про небезпеку расизму, проти єврейського домінування. Війна в Іраку — це не так американський імперіалізм, як війна, розв'язана прихильниками теорії єврейської переваги. Американці ніко-

тувати наші країни», — наголосив він.

Валід Закут звернувся особливу увагу, що «сіоністські сили, спираючись на міжнародні організації, особливо ООН, використовуючи суперечності між народами, здійснюють свою колонізаторську політику

потрібні революціонери. Ще вчора ми молилися в шпирині ледь прочинених дверей парадного входу об'єднаної Європи, а нині нас підводять до задніх дверей ЄС, які і годяться жебракам і прислужі. Учора Об'єднаний Європі не було альтернативи, а нині Франція, а за нею й Голландія, проголосували проти Конституції Об'єднаної Європи. Франція вдруге після своєї революції гучно наголошує на своїй національній унікальності, бо вона — батьківщина націоналізму. Франція не хоче розчинитися в колгоспі глобалізму», — констатує нинішні події відомий кінорежисер. На його думку, голосуючи проти Конституції ЄС, французи голосують проти глобалізму, який має латентний псевдонім — сіонізм.

«Одразу зауважу, що не претендую на наукові дефініції. Усе, що я сказав і скажу, — лише нотатки професійного митця й аматора емпірики-початківця на задану конференційну тему: «Сіонізм — найбільша загроза цивілізації». Це я відчуваю в власній шкірі як український митець. Тільки-но мій фільм «Молитва за гетьмана Мазепу» з'явився в Російській Федерації на фестивалі «Кінотавр» у Сочі, як його одразу заборонили для показу тодішній міністр культури РФ Михайло Швидкий (львівський єврей, «однокашник» іншого львів'янина — Богдана Ступки).

Юрій Герасимович зазначив, що він не антисеміт. Однак за збігом обставин його фільми зазнали утисків сіоністів (свого часу заборону першого фільму майстра «Криниці для спраглих» ініціював рад-

нак від рук певних «діячів» страждає і все українське кіномистецтво. Саме українське, оскільки його на відео, DVD, телеекранах практично немає. Зате є величезна кількість інших фільмів, яких неможливо переглянути за ціле життя. Шоправда, то будуть або голлівудські блокбастери, або московські телесеріали. Голлівуд і Мосфільм нині об'єднують одна спільна риса: тотальна сіонізація — від мегазірок до останнього статиста, від сценариста до продюсера, від режисера до дистрибутора».

Хоча за останні роки в Україні було знято 400 фільмів — повнометражних, ігрових, документальних, студентських, анімаційних, — практично всі тепер на полицях».

Лише на кінофестивалі національного виробника «Відкрита ніч», — констатували кінорежисер, — за всім рокам було показано близько 300 назв картин. Близько 50 з них мають міжнародні нагороди. На останньому Канському фестивалі «Золоту Пальмову гілку» за документальний фільм присуджено українському фільму і, що особливо симптоматично, режисерів — студенту кіноінституту Ігорю Стрембицькому. Однак чомусь ніхто не говорить про головне в дискусіях про кіно. А головне — це конституційне право громадянства, чи то пак глядача, от-

стратегічним надбанням української культури, насправді функціонує в окупційному режимі. Не питаєте в мене про політичну або національну, чи ідеологічну належність окупантів — не скажу. Не хочу, щоб мене, як Олега Тягнибока, затягли по судах. Інформаційний простір України — це спеціалізовані сектори вільних ідеологічних зон (за аналогією з вільними економічними зонами). Якщо точніше — вільні ідеологічно й економічно. Само собою зрозуміло: держава, якщо вона справді та, за яку себе видає — тобто незалежна, національна, демократична й унітарна, — має вчинити з тими ідеологічними сіоністськими зонами так, як вчинила Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко з вільними економічними зонами — розкуркулити їх.

Боюся, що з реприватизацією національного інформаційного простору нічого не вийде, бо така націоналізація зруйнує, принаймні на території України, чинну сіоністську концепцію відсутності в Україні національної ідеї та її мистець-

національного фронту — реальність. І така сама реальність те, що МАУП повинна взяти на себе роль його організатора. Організаційним структурам МАУП така робота під силу. І тоді 2006 року у парламенті України по-

У представників різних країн — спільна думка про сіонізм

ли не розпочали б війну, яка принесла б величезні людські жертви. Попрацювали певні сили — американці заповнили, що світ стоїть перед загрозою знищення. Єврейське лобі — найвпливовіше у США. І хоча зараз деяких його представників заарештовано і звинувачено у шпигунстві проти США,

замість сісти за стіл переговорів». На думку Посла Палестини, це неприпустимо для народу, який постраждав від фашизму. «Цей народ не має права переслідувати, окупувати інші народи», — наголосив Посол.

Всесвітньо відомий кінорежисер Юрій Ілленко порушив питання

Народний депутат, Герой України Левко Лук'яненко та учасники конференції Микола Дробноход, Володимир Яровой, Леонід Одерій та Юрій Бондар

Ізраїльський публіцист Ізраїль Шамір

бачимо якщо не абсолютну національну більшість, як і годиться титульній нації, то хоча б абсолютну меншість сіоністів. Бо сіонізм — головна небезпека для будь-якої нації на її історичних теренах».

У наступних числах «Персоналу Плюс» ми ознайомимо вас з іншими виступами делегатів IV наукової конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм — найбільша загроза світовій цивілізації»

А тим часом...

БАГАТО ГАЛАСУ ДАРЕМНО

Звісно, робота конференції викликала неабиякий інтерес і в сіоністських колах, зокрема в горезвісного Вадима Рабиновича. Його інтернет-сайт mignews.com.ua прокоментував цей захід, що, правда, у звичай для нього манері, назвавши його з'їздом расистів. Понад те, соратники Рабиновича ще й вдалися до провокації: повідомили, начебто охорона МАУП побила їхнього фотокореспондента.

Тим часом події розгорталися зовсім інакше, аніж їх подав сайт Рабиновича. Справді, був такий фотокореспондент одного зі столичних видань (до речі, не акредитований на конференцію), який знімав приватну територію, зокрема номери авт послів іноземних держав та інших учасників конференції (з якою метою — не сказав). Охорона попросила його припинити фотографувати і вивела за територію

МАУП. На цьому інцидент було вичерпано. Жодних тяжких тілесних пошкоджень, про які повідомляв сайт. Отже, пани-борзописці з цього сайтику, якщо хочете щось приберегти, то робіть це професійніше.

До речі, в редакції є відеосвідчення самого «потерпілого» про те, що проти нього охорона сили не застосовувала.

Ситуація

«Нечуваний ра-
сизм у кірово-
градській школі!»,
«Проти вчителів україн-
ської мови поруше-
но кримінальну спра-
ву за антисемітизм» —
такі заголовки в
інтернет-виданнях та
в випуску телевізійних
новин свого часу на-
робили чимало гала-
су і ледь не призвели
до міжнародного скан-
далу. Нагадаємо
суть конфлікту. З по-
дання певних єврей-
ських структур з'яви-
лася інформація, на-
чебто вчитель украї-
нської мови Несваткі-
вської середньої шко-
ли, що в Олександрів-
ському районі на
Кіровоградщині, Ми-
кола Жимчук під час
уроку заявив одному з
учнів (далі цитуємо
рабінницький сайт
«МІГ'ньюс»): «У тебе,
Андрію, шапка, як у
жида... Такі шапки
тільки жида носять!...
Діти, жида — це дуже
погані й нахабні
люди. Треба робити
все, аби їх не було!»
Потім, як завіряють зга-
дані джерела, вчитель
підняв руку — так, ніби
імітував фашистське
привітання «хайль!» —
зі словами: «Жидів
треба знищувати!».
Зрозуміло, така інфор-
мація у будь-якої ци-
вілізованої людини
може викликати що-
найменше здивуван-
ня. Утім, практично всі
ЗМІ, які використали
цю інформацію (хоча і
з посиланням на цей
сайт), не зробили го-
ловного — не пере-
вірили її достовір-
ності. Хоча часто
інформація на цьому
інтернет-ресурсі схо-
жа більше на маячня
божевільного, ніж на
журналістські матері-
али та репортажі
«інформашки». Однак,
як кажуть, ближче до
справи. Насправді
все, що відбувалося в
Несватківській се-
редній школі, було
лише особистим
конфліктом, але аж
нік не «розпалюван-
ня міжнаціональної
ворожнечі», у якій звинувачували Миколу
Жимчука. Просто
певні особи вирішили
зіграти саме на націо-
нальному питанні.
Утім, аби звернутися
до першопочатку кон-
флікту, треба трохи
заглибитися в історію.

До села Несватко-
ве родина Жимчука
переселилася 1994
року з Житомирщини,
із зони радіаційного
забруднення. Уся ро-
дина — вчительська.
Сам Микола Олександрович
закінчив філо-
логічний факультет
Житомирського пе-
дагігічного університету.
Свого часу його обирали
головию сільради,
працював у райкомі
партиї інструктором
відділу агітації та
пропаганди, заступником
завідувача цього
відділу (а отже, той хто
його звинувачує у пе-
черному антисемі-
тизмі, м'яко кажучи,
виявляє свою не-
обізнаність). Працював
і завучем, і директором
школи. За його
працю йому було при-
своєно звання вчителів
вищої категорії. Його
брат — Леонід —
також відомий вчитель
фізики, і також має

вищий кваліфікацій-
ний рівень. Понад те,
він відмінник освіти
України, лауреат премії
Бориса Кузика. Дру-
жина Валентина
Олексівна теж кори-
стується заслуженою
повагою у своїх коле-
г та вчителів. Шляхом
батьків пішов і син
Олег. І все, здавалося
б, складалося добре
на новому місці, якщо
не одне «але»...
Свого часу до Не-
сватківської середньої
школи на посаду зас-
тупника директора
з посади завідувача
методкабінету рай-
онного відділу осві-
ти прийшла Тетяна
Іванівна Шевченко.

Методи
свого переходу на
нижню посаду вона не
приховувала: хоча й
мала квартиру в бага-
топоверхівці у рай-
центрі, їй кортіло ще
котеджу (а селище
Несваткове якраз і
створювалося для пе-
реселенців із забруд-
нених територій).
Двоповерховий буди-
нок, призначений для
багатодітної родини
переселенців, вона
отримала ледь не од-
разу. На свою бідну,
Микола Олександрович
висловився з цього
приводу в учи-
тельському середови-
щі, після чого й по-
чалося: плітки, накле-
пи, анонімки. Леонід
Жимчук на той час
працював також зас-
тупником директора
школи з виховної ро-
боти. Через Тетяну
Шевченко він змуше-
ний був залишити цю
посаду, став простим
вчителем. Утім, вона
на цьому не зупини-
лася. Черговою жерт-
вою її дій став сам
Микола Олександрович,
який відкрито висловлював свою незго-
ду з певними діями
— і на посади заступ-
ника, і згодом — на
посади директора
школи.

Між тим не лише
Жимчуки були неза-
доволені роботою
Шевченко, яка часто-
го порушувала ви-
моги колективного
договору. Принаймні,
законність вимог
членів профспілкової
організації школи про
усунення її з посади
визнали і в обласно-
му комітеті проф-
спілки працівників
освіти і науки. Як ска-
зано у листі комітету від
13.04.98, вимога про
звільнення Тетяни
Шевченко з посади
директора у зв'язку з
порушенням нею за-
конодавства про пра-
цю та невиконанням
зобов'язань за колек-
тивним договором «є
обґрунтованим і за-
конним та не суперечить
вимогам ст. 45
КЗпП». Було визнано,
що Тетяна Шевченко
справді не забезпечила
виконання значної
кількості вимог
колективного догово-
ру, укладеного на
1997 рік, відмовилася
звільнитися прохід його
виконання, хоча мала
зробити це тричі, до-
пускала низку пору-
шень під час видання

наказів про прийман-
ня на роботу і пере-
ведення на сезонну
або іншу роботу пра-
цівників котельні, про
звільнення з роботи
педагогічних та інших
працівників. Вона та-
кож не виконувала
законних вимог проф-
кому і комісії з трудо-
вих спорів, не усувала
вад, на які вказував
профспілковий комі-
тет, хворобливо реагу-
вала на його законні
зауваження та не виз-

лишній школі. І все
було б гаразд, однак...
Конфлікти між Жим-
чуками й Шевченко
тривали. Як розпові-
дав Леонід Олександрович,
йому не раз погрожував розпра-
вою чоловік Шевчен-
ко. Наразі про саму
Тетяну Іванівну в селі,
де, як відомо, всі про
всіх знають, шириться
негарна слава. Утім,
не будемо про це — це її
приватне життя. На-
томість, зрозумівши,
тисемітські» висловлю-
вання, — розпові-
дає Валентина Олек-
сівна Жимчук. —
Звісно, всі їхні звинувачення
син гнівно відкинув». Згодом з'я-
сувалося, що це були
представники місцевої
єврейської громади. І
одна з них — Людмила
Борисенко — колишній
класний керівник Тетя-
ни Шевченко.

Однак на цьому
вони не зупинилися.
Трапився епізод, який
був заступником ди-
ректора школи, він на-
полягав, аби пані Ма-
лина підвищувала свій
професійний рівень і
здобувала освіту за
фахом. Однак у
відповідь був лише
спротив. Так нажив
се одного ворога.
Тим паче, що пані Ма-
лина й матеріально
зацікавлена у звільненні
Миколи Жимчука, оскільки
тоді могла б паралельно
викладати ще й українську
і, відповідно, більше заробляти.

«АНТИСЕМІТИЗМ» ЯК СПОСІБ ПОМСТИ

Батько і син Жимчуки звинувачені
сіоністами в «антисемітизмі»

«прославив» Несват-
ківку завдяки сіоністсь-
ким структурам на весь
світ. Режисер цього
«спектаклю» перебу-
вав далеко за межами
лише села й району,
а й області. До того ж
не погребували
жодними методами,
використовуючи для
провокації дітей.

«Те, що пишуть
інтернет-сайти та де-
які ЗМІ — повна брех-
ня! І всієї цієї дурні, про
яку йдеться, я ніколи
не робив. Якось пере-
д урком до мене
підійшли учні 6-го
класу і запитали: «А
хто такі жида? А жида
— це погані люди? А
чи треба знищувати?».
Чесно кажучи, такі за-
питання дітей мене

Ющенка, голови СБУ
Олександра Турчино-
ва та інших державних
органів. Певний час
педагоги не могли
нормально працювати,
оскільки до школи
постійно навідувалися
якісь комісії. Однак
складу злочину їй так
і не знайшли, навіть
натякну на бодай якусь
неправомірність дій
Миколи Жимчука.

«Співробітник з
Кіровоградського об-
ласного управління
СБУ вже до таких по-
доблиць дійшов... але
теж замість злочину,
мені приписано, ви-
явив лише конфлікт
сторін, винуватцем
якого ніхто інший, як
сама пані Шевченко»,
— розповідає педагог.

Однак те, що не
знаходять спецслужби,
може спокійно знай-
ти... прокуратор 16
районів до школи при-
йшла помічник район-
ного прокурора Вікторія
Буданцева. Прямо
на уроці в Миколу
Олександровича їй
заманулося взяти
свідчення у дітей. Точ-
ніш, вона зажадала,
щоб діти написали те,
що відбувалося того
дня на уроці. Хоч як це
парадоксально, вона
виставила за двері са-
мого Жимчука. На-
томість дозволила
бути присутньою
класному керівникові
Тетянці Малині. Зрозу-
міло, на цей майже до-
пит згодом зайшла і
директор школи Лю-
бов Нестройна. Од-
нак... За час присут-
ності на уроці Будан-
цевої, Малині і кількох
батьків діти вже
встигли написати
«твори».

«Я бачила написа-
не дітьми, оскільки на
кожному ставила свій
підпис (так було не-
обхідно за законом).
Таке враження, що
коли все це писалося
не під диктовку, то
принаймні, діти рані-
ше добре знали те,
що їм казали дорослі.
Я знаю: дехто з учнів
просто не міг написа-
ти таке», — згадує Лю-
бов Петрівна.

Далі це дивніше.
Про те, що відбувало-
ся на уроці, писали і
двоє дітей, яких... в-
загалі того дня не було
у школі! Тож якщо
помічник прокурора
цього не заважала, то
мимовільно засумніва-
вся щодо неї в її фа-
ховості, то, принаймні,

Директор Несватківської
школи Любов Нестройна

Перший сигнал
про підготовку до про-
вокації Жимчуки от-
римали наприкінці
січня — початку лю-
того. Тоді Тетяна Іванівна
надіслала офіцій-
ну заяву до відділу
освіти Олександрівської
райдержадміністрації
про те, що Олег Ми-
колайович Жимчук
— запеклий юдофоб і
антисеміт, який її об-
зиває жидівкою. Хоча,
за словами директора
школи Любові Петрів-
ни Нестройної, сам
Олег зі здивуванням
дізнався про свій «ан-
тисемітизм». Та й учні
— в них молодий учи-
тель користувався ве-
ликою повагою — та-
кож не підтвердили
цієї інформації.

«Скаргу, як і нале-
жить», перевірili.
Якось в Олександрівці
його перестригли дві
невідомі жінки. Було
схоже на те, що його
ім хтось раніше пока-
зав, оскільки жінки
запитали, чи не Олег
він. Вони вимагали в
сина «з'ясувати», «по-
каятися», визнати
«привину» за свої «ан-

Богдан ДОВНИЧ

«Переможці самі себе створюють»... Під цим гаслом ось уже третій рік живуть негавомні, сповнені ентузіазму та життєвої енергії, студенти Міжрегіональної Академії управління персоналом, котрі випускають студентську газету «Лідер». В цьому номері «Персоналу Плюс» ми вирішили продемонструвати своїм читачам, чим живе сучасна молодь, публікуючи найкращі добірки зі студентського видання.

Переможці самі себе створюють

Газета в газеті

Актуально

ТВОЯ РІДНА

У безрезневому номері «Персоналу Плюс» було опубліковано результати дослідження, проведеного в нашій Академії. Як виявилось, лише 25,6% опитаних спілкуються рідною мовою. Основною причиною відмови від рідної мови студенти називали небажання виділятися з оточення. Прикро... Хоча тишити вже те, що варіант «не хочу, щоб мене вважали «селоюком» був не досить поширеним. Все ж таки примножувати, щоб це стало менше людей вважати українську мову сільською (як це було раніше). Я дуже добре розумію, як важко перейти з однієї мови

на іншу. Усі свої 16 років я говорила російською, хоча всі мої рідні — корінні українці. Однак не так давно — 2-3 місяців тому — я вирішила: треба щось змінити в своєму житті. Так ось: я почала розмовляти українською. Це майже за цілковитої відсутності українськомовних друзів. Спершу було важко. Друзі просто скажеш у спілкуванні: «Ну, когда ты уже перестанешь говорить по-украински?» Дехто просто не міг зі мною спілкуватися, і не тому, що я погано володіла українською, а через невизначеність. Існував мовний бар'єр, я навіть намагалася

менше спілкуватися, щоб не дратувати й без того неврівноважених співрозмовників.

На третій день у мене почалася істерика, я розчаровувалася в своїх друзях. «Ви не витримите?! Тоді я говоритиму це більше!». І вони відступали. Дехто також починав розмовляти українською. Було радісно, коли небагато мені люди висловлювали справжнє захоплення моєю мужністю і силою волі.

Набридло щоразу пояснювати, чому це я вирішила спілкуватися українською, що мене до цього підштовхнуло? Різні люди, різні інтереси, і кожному поясню. Багато хто думав, що я побилася об заклад, допитувалися, як довго я збираюся говорити українською.

Нині це моє остаточне рішення. Воно не підлягає зміні. Що ж змусило зробити такий важливий крок? Багато причин. Одна з основних — патріотизм, національна ідея, дух українства, що особливо проявився під час Помаранчевої революції. Хотілося стати повноцінним представником

свого волюбленого народу.

Спочатку почувалася некомфортно у спілкуванні — все ж таки досить тривалий час користувалася російською, українською послугувалася лише на семінарах. Я не знала, що таке ЖИВА українська мова. Не вистачало елементарного словникового запасу, щоб висловити свої думки. Зараз розмовляю досить впевнено. Звісно, часом трапляються русизми, однак я працюю над цією проблемою. Ніколи не ображаюся, коли мене поправляють.

Ми спілкуємося різними мовами, але чудово розуміємо одне одного. Двомовність — реальність нашого життя. З самого народження дитина звикає до двох мов (якою спілкуватиметься — це вже інше питання). Аби перейти від однієї мови до іншої, потрібна сила волі. Від такої зміни я нічого не втратила, лише навчилася. Не бійтеся ризикувати і виділятися з-поміж інших. Прекрасно бути не таким, як усі.

Я вважаю, що вся проблема в неусвідомленні своєї українськості. Ми повинні вважати за щастя, що маємо таку мову, як наша. Однак якщо ти справжній патріот, якщо любиш свою мову, вважай її найкращою, але все це боїться змін, думаєш, що тебе не розуміють — прочитай цю статтю і зроби висновки.

Олена САВЧУК

Позиція

Я — УКРАЇНЕЦЬ! СТАВАЙ ПОРУЧ

Дедалі частіше ми переходимо на спілкування українською мовою, вважаючи на політичні події, які відбуваються та відбуваються в нашій державі. Тому тим, хто ще не став на захист рідної мови, пропонуємо перелік речей, які має зробити справжній українець.

Ця думка в жодному разі не нав'язлива, вона для тих людей, які стоять на сторожі Великих Змін, які, не чекаючи їх від когось, покладаються лише на себе.

1. Мова — запорука існування народу. Захищати рідну мову — захищати свій народ, його гідність. Не ухилийся від цієї боротьби!

2. Маєш нагоду бути борцем за свій народ — будь ним!

3. «Вони (українці) повинні усвідомити, що кожна людина, яка виїжджає з України, кожна копія, що витрачається не на досягнення українських цілей, кожне слово, сказане не українською мовою, — марнування капіталу українського народу, а за даних обставин кожна втрата є безповоротною» (М. Драгоманов).

4. Розмовляй рідною мовою — своєю і свого народу: скрізь, де її розуміють, з усіма, хто її розуміє. Не поступайся своїми мовними правами заради вигоди, привілеїв, лукавої похвалі — це зрада свого народу.

5. До рідної мови маєш ставитися, як до рідної матері: її люби, не за якісь вигоди, а за те, що вона — мати.

6. Сім'я — клітина нації. Її має жити культ рідної мови. Тому розмовляй у

сім'ї мовою своєї нації.

7. Допомогай кожному, хто хоче вивчити українську мову.

8. Ніколи не зупиняйся у вивченні рідної мови. «Усі головні європейські мови можна вивчити за шість років, свою ж рідну треба вчити ціле життя» (Вольфганг).

9. У твоїй хаті завжди мають бути українські книжки, журнали, газети.

10. Не будь байдужим до найменших виявів обмежень чи знущань української мови. Стався до інших мов так, як би ти хотів, щоб ставилися до твоєї рідної мови.

11. Бережи своє ім'я та імена своїх близьких від лакейських деформацій за чужомовним зразком.

12. Пам'ятай: найкраще навчати дітей рідної мови мати і батько.

13. Незнання рідної мови не звільняє тебе від обов'язку і не позбавляє права боротьби за неї, за те, щоб твої діти й онуки могли користуватися мовою свого народу.

14. Вивчай інші мови. Це дасть можливість не тільки оволодіти ключами до скарбниці духовності інших народів, а й об'єктивно оцінити свою мову, її сильні та слабкі сторони.

15. Якщо ти українець і живеш поза Україною, не дай використати тебе для денационалізації свого народу, а тим більше — для боротьби з його прагненням утвердитися на шляху самостійного розвитку.

(З книги «Мова і нація» Василя Іванишина)

Наш викладач

Жанна Гончаренко:

«ТРЕБА ПРОСТО ЛЮБИТИ СВОЇХ СТУДЕНТІВ...»

кого у викладацькій практиці ще не було. А у нас в Академії є... Виявляється, щоб бути таким викладачем, по-перше, треба досить добре володіти теоретичним матеріалом. По-друге, паралельно з викладацькою діяльністю бажано застосовувати знання в потрібному напрямку — тобто працювати в якійсь компанії за спеціальністю. Це допоможе цікаво побудувати заняття, адже життєві приклади, які використовує Жанна Володимирівна на лекції та семінарі, дуже важливі для майбутніх спеціалістів. Третім фактором є налагодження комунікації з аудиторією. Його секрет — простий: варто лише любити своїх студентів, і вони відповідять тобі взаємністю. У Жанны Володимирівни є кілька професійних методик, які дають змогу досягти бажаного результату. Коли бачити,

що студенти стомлюються, вона інтригує їх, обіцяючи щось на зразок: «Почекайте ще п'ять хвилин, і я розкажу вам цікаву історію». Крім того, завжди розповідає лекцію як семінар з розповіддю про те, як досягнула успіху компанія Ford, як оригінально підійшла до позиціонування President, або ж чим новеньким може порадувати своїх споживачів «Київстар». В жодному разі не можна розпочинати заняття таким чином: «Маркетинг — це...».

У викладацькій практиці Жанны Володимирівни траплялися студенти, які досягли високих результатів у кар'єрі. Звісно, всі вони з МАУП. Це студентка магістратури Інституту міжнародної економіки та фінансів Світлана Нікітова — тепер генеральний продюсер продажів студії Pek Shot Boys (на запрошення Жанны Воло-

димирівни вона часто приїжджає на лекції, щоб поспілкуватися зі студентами і «повчитися»). Анна Попова — співласниця великої фармацевтичної компанії, Катя Капустіна — працівник рекламного агентства «Діала» та інші. На запитання «чи відразняються студенти МАУП від студентів інших ВНЗ?» Жанна Володимирівна запевняє, що студенти МАУП унікальні: «Це вищий інтелектуальний рівень без особливих життєвих комплексів. Маювці мають ширший кругозір, вони незалежні. Чому? Бо в цій Академії не тиснуть на студентів, сприяють ініціативності й креативності».

На створення своєї першої книги «Бренди України: они и мы», яка вийшла торік, Жанну Володимирівну надихнули самі студенти. Ідея виникла

додержалися молоді, сповнені ентузіазму та творчих ідей люди, книжка завоювала успіх, її наклад швидко розійшовся. Однак на цьому Жанна Володимирівна не зупиняється. Тепер разом зі студентами МАУП вона працює над новою книжкою, яка буде присвячена маркетинговим стратегіям на ринку медичних послуг.

Наша розмова видалася недовгою, якби ми не запитали, чи ефективно використовує МАУП маркетингові інструменти комунікації для просування освітніх послуг на ринок? Позиціонування освітніх послуг МАУП, яке пропонується абітурієнтам, іміджу та зовнішньому оформленню, яке дуже важливе у завоюванні нових споживачів та цінності політиці закладу, Жанна Володимирівна ставить найвищий бал. А ось політика просування, на її думку, потребує іміжевого рекламного ролика, якого, на жаль, немає. Потрібно урізноманітнити друковану рекламу, бо вона трішки застаріла та неактивна. Мауліську рекламу з недорогими друкованими засобами масової інформації потрібно перенести в елітні журнали та газети, бо МАУП — ВНЗ майбутньої української еліти і на цьому треба ставити акцент.

Орест СУБОТНИЙ

Наш передплатний індекс — 06896

ПЕРСОНАЛ
плюс №23

✓ Студентські дослідження

Згадаймо, — як напередодні президентських виборів 2004 року фантазія українського народу породила різного роду історії на кшталт політичного п'яру. В одній з них розповідалася про міфічного дідуся, який пророкував кончину Кучми і перемогу Ющенка. Наразі містечковий Нострадамус заявив, що пропрезидентствує переможець не довго — місяців з п'ять-шість. А по тому до влади прийде жінка. Ну, зважаючи на хворобу Віктора Андрійовича, народ ловився на такі казочки. Це пророцтво з блискучим швидкістю поширювалося просторами України. Гадаю, не треба особливо напружуватися, щоб здогадатися, від чиєї еманисованої руки сколихнеться Україна. Так, це чарівна й харизматична Юлія Тимошенко. Отож спробуємо розібратися, які шанси в пані Тимошенко на президентство?

У багатьох своїх інтерв'ю пані Юлія не раз заявляла, що у снах бачить себе президентом України. Нині вона Прем'єр, і за темпами росту популярності вона переважає Президента України. Результати опитування фонду «Демократичні ініціативи» засвідчили: реформаторські дії Ющенка з моменту обрання його Президентом підтримують 54% опитаних, тоді як діяльність Юлії Тимошенко — 54,2%. Відсоток відповідей незвичайний, однак якщо така тенденція протримається — рейтинг леді Ю піде вгору. А опитування «Української правди» ще переконливіше. Так, на запитання, «кого б з українських політиків ви преміювали грошовою премією за найкращу роботу», 43% респондентів назвали Тимошенко, Президент України отримав скромні 16%. Чому так?

По-перше, пані Юлія частіше з'являється на людях, звітуючи перед прихильниками

туції, тут же звітує перед народом. Ющенко ж береється за все й одразу. Потерпілий крах його надії на швидкий вступ до Євросоюзу, так ні на кого конкретно й не зумів «по-вісити» вбивство Георгія Гонгадзе.

«Ей!» — такої честі удостоювалося небагато політиків. Вона зачаровує президента Росії Володимира Путіна. Її хочуть бачити у своєму середовищі багато політичних об'єднань напередодні парламентських ви-

Отож шанси стати Президентом у Тимошенко є. Однак чи нині їй це потрібно? Як-що політична реформа «підє», то жодного президента їй не треба. Тим паче, що більшість повноважень Ющенка перейде до Тимошенко. І обіцянка останньої відтягну-

чи БУТИ їй ПРЕЗИДЕНТОМ?

про результати своєї роботи, маючи по дві-три прес-конференції на тиждень. Ющенко ж, лише дві з того часу, як займає президентське крісло. Кажуть, Тимошенко дотримується своїх обіцянок, тоді як Ющенко часто густо кидає слова на вітер, підтверджуючи статус «трешкача», наданий йому Януковичем. Тимошенко не втікає від проблем і не ховається від журналістів: зрослі ціни на м'ясо — тут же налагодження контактів, тут же вихід з си-

Уряду на чолі з Тимошенко вдалося запобігти прогалину в держбюджеті на кілька мільярдів гривень, що її залишив уряд Януковича. Пані Прем'єр працює по 16 — 20 годин на добу, і це не заважає їй у вихідні виходити на ковзанку, ліпити глиняні глечики у Пирогово... Одне слово — не бути лише кабінетним працівником, а виходити на вулиці й вільно спілкуватися з народом. Тимошенко з'являється на обкладинці модного журналу

борів 2006 року. Передусім бажає відчувати революційний дух і запал безцінного організатора у своїй команді «Народний Союз «Наша Україна» сам Президент.

Однак чи піде на такий ризик Прем'єр? Зважаючи на факт зростання популярності Тимошенко, деякі політологи прогнозують БЮТ 20%, в разі самостійного походу на вибори-2006. І хоча й Тимошенко не раз кидала фрази на кшталт: «Ми блокуємо з'єднання зусиль», натякаючи на спільність дій з командою Ющенка, сьогодні їй треба замислитися. Адже якщо за обранням претендента на посаду Прем'єр-міністра було рішуче слово Ющенка, то «бути чи не бути» спільним вибором БЮТ з «Народним Союзом» — вирішувати вже Тимошенко. Бо в першому разі була таємна угода, заверена підписами двох політичних сил. У другому — лише слова й обіцянки...

Орест СУБОТИЙ

«СОЮЗ НЕРУШИМЫЙ» ДВОХ «Ю»

Володимир ШОВКОШИТИЙ (начальник управління виховної роботи МАУП):

Пані Тимошенко — порядна жінка. Напередодні президен-

Порізно вони втрачають свою силу, тому на парламентських виборах-2006 їм необхідно діяти разом.

Наталія КУЗЬМЕНКО (студентка магістратури Інституту міжнародної економіки та фінансів):

Нині Юлія Володимирівна Тимошенко — «залізна леді» української влади. Вона справно керує чоловіками. І допомагають їй у тому не тільки гострий розум і досвід, а й суто жіночі якості: хитрість, гнучкість

тських виборів, та й уже в кріслі Прем'єр-міністра, вона не раз казала, що десять років, доки Віктор Ющенко буде при владі, вона не балотуватиметься в президенти. Юлія Володимирівна, безумовно, дотримається своєї обіцянки, якщо деякі соратники Президента не змусять її до протилежних дій. Зараз в Україні згортається, так би мовити, «надзвичайна ситуація»: дві найголовніші особи держави — Президент та Прем'єр-міністр — мають найбільший відсоток довіри населення за всі 14 років незалежності. Крім того, їхній рейтинг практично однаковий. Тому розхитувати tandem Ющенка й Тимошенко надзвичайно небезпечно. Рейтинг союзу двох «Ю» тільки тому переважує за п'ятидесятивідсотковий бар'єр, що пересічний електорат виявляє свою приязнь і до Ющенка, і до Тимошенко.

характеру. Вона здатна керувати країною! Керувати ефективно та раціонально. І справа не лише в тому, що вона авторитетна особистість. Головний її «козир» — інтуїція. Лише справжня жінка достеменно знає, яким буде наслідок певних подій. Чоловіки приймають рішення на основі логіки. Жіночої ж логіки, як відомо, не існує. Мені здається, наш Прем'єр-міністр мислить та керується емоціями. Тому, можливо, саме такий Президент нам потрібен?

Максим КУХАР (другокурсник Інституту

права): Політична світова практика засвідчує: жінка на посаді президента чи прем'єр-міністра — це популярно. Пані Юлія активно й упевнено завоює прихильників в українському суспільстві, однак, скорше, не для майбутніх парламентських виборів 2006 року, на які вона піде разом з «Народним союзом Наша Україна», а для звичайнісінької «страховки». Після Помаранчевої революції українці отримали надзвичайну можливість — обирати, дискутувати, вільно висловлюватися, протестувати... Тому, за рейтингами нинішнього Прем'єр-міністра, можна спрогнозувати: в разі конфлікту між Ющенком і Тимошенко, при-

хильники леді Ю не дадуть Президенту знати її з поста Прем'єр-міністра. Інакше — команда «Нашої України» втратить значну частину голосів на виборах до Верховної Ради.

Підготував Олександр СУПРУНЦЬ

✓ Євробачення-2005

КУЛЬТУРА ЧИ ПОЛІТИКА?

Отже, шоу під назвою «Євробачення-2005» вдалося. По-над те, можна сказати, вдалося щось більше, ніж звичайне шоу. Усе дійство промайнуло перед очима як одне велике свято, не залишивши по собі психологічної втоми посткарнавального синдрому. Таки важко не погодитися з думкою про переважну більшість фанатів, що рівень виконавців цьогоорного конкурсу був набагато вищим за минулорічний у Стамбулі. Загалом можна констатувати досить стрімке перетворення фестивалю для англійських домогосподарок (як частенько полюбляють називати «Євробачення» у ті часи, коли обов'язковим було виконання всіх ком-

позицій англійською мовою) на яскраву і досить таки строкату суміш різноманітних етнопроектів зі стилізацією народного одягу, танців, музичних інструментів та інших національних атрибутів. І головну роль у цьому, безперечно, відіграла Руслана своїми «Дикими танцями», які принесли їй митингівну перемогу.

А ось «Гринджоли», які своїм революційним репом так «завоїли» Майдан, не змусили серця європейців битися в унісон з отим нашим жовто-блакитним серцем, що було емблемою українського «Євробачення». І зовсім ні до чого тут балаки про ситих європейців, які забули про українські події п'ятирічної давності; мовляв,

вони сякі-такі конформісти, не здатні збагнути нашого революційного запалу. Після бійки, як то кажуть, кулаками не махають...

В одного з видатних українських літературознавців, культуролога Івана Дзюби є книжка з велими символічною назвою «Мім культурою і політикою». Її наскрізний мотив, як і слід було чекати з назви, — дослідження складного співвідношення та взаємодії цих двох найдавніших сфер особистісного і суспільного самовираження. Автор цілком справедливо стверджує, що за великим рахунком саме розвиток культури є головним змістом історичного процесу. А ось політика вбачається йому явищем значно

сьогоденнішим, зрештою, вона не може бути конструктивною, якщо не сприяє розвитку культури. У нас же вишло навпаки: культура опинилася на побіжних як у політиці у прагненні України по гарячих помаранчевих слідах проскочити до ЄС.

Шоправда, логіку тих, хто кулаками «пробив» «Гринджоли» у фінал, зрозуміти можна. Якщо пісню «Разом нас багато» слухав кількаміліонний натовп (серед якого, до речі, було не мало й європейців), то цілком можна було зазірнути в ній якийсь особливий енергетик, здатний повести за собою — може, й усю Європу. Адже після Помаранчевої революції багато хто відчув (і не без підставно), що саме

Україна має стати для Європи зразком загальнонаціонального духовно-патріотичного піднесення... Однак попернімося подумки на Майдан. І спробуємо розібратися, що ж там кого «завоїли»: «Гринджоли» — народ чи навпаки. Лише одне риторичне запитання: чи з'явився у ті помаранчеві дні якийсь «Гринджолі» зі своїм хітом чи народ зі своїм кредо солідарності «Разом нас багато...»? До речі, воно було таким дивним, бо виражало почуття кожного, що стояв у ті дні на Майдані. Напевне, єдине, в чому «Гринджолам» таки не відмовили, то це у вправності, з якою вони осідлали хвилю народного ентузіазму і змогли використати її енергію для галь-

ванізації власного іміджу.

І це тим прикріше, що насправді жодне явище мистецтва не має такого мобілізуючого потенціалу, як пісня. А надто пісня українська. Досить загадати ті ж народні «Гей, наливайте повні чари» чи «Ой, у полі та й жінці жнуть», де хоч і немає «ні!» «поняття» польських матнів чи російських колоніальних загрозників, та все ж вони не раз змушували останніх тремтіти, запалюючи священне полум'я народного гніву. Тому Руслана зі своїми «Дикими танцями», назбираними у гуцульських полонинах, стоїть набагато ближче до «джерел», з яких можна черпати музику, революційну в усіх сенсах цього слова, ніж «Гринд-

жолі» (втім як і Ані Лорак, що мала виступати замість них).

Тому якщо подивитися на останнє «Євробачення» саме під кутом зору народності, то стає зрозумілим, що перемогла в ньому не Греція, а англословянська поспа в особі Гелени Папарізу. І хоч була ця поспа професійною і не без елементів етніки, дуже показало, що навіть від англословянської версії етнопроект Руслани (який у Стамбулі європейці оцінили у 280 балів) Гелена відстала аж на 50 балів, зробивши крок назад від заданої Русланової планки.

Цікаво також, що і молдавані «Доб ші здуб!» зі своєю «бабачою» і хлопці із Сербії та Чорногорії, попри малозрозумілі європейцями молдавську та сербську мови, посіли далеко не останні (відповідно шосте та сьоме) місця в таблиці. А угорська команда «Нокс» до

всього ще й відзначилася надзвичайно яскравим народним танком у стилі модерн, який, на відміну від угорської мови, був усім зрозумілим. А ось Іспанія, Великий Британія, Франція та Німеччина, які пішли традиційним попсовим шляхом, довели пасти задніх...

Усе це свідчить про те, що, хоч і поволи, Європа все ж розвертається від попси з елементами етнічного фолку в бік справжнього естетично-культурного націоналізму, індикатором чого не останню чергою є й маюча культура. І для України ця ситуація якнайсприятливіша, щоб маючи за точку опори «Дикі танці», вона зробила ще один крок вперед від хіт-одноденки до проекту, здатного довести світові, що в наших грудях б'ється співоче серце Європи.

Олександра ШМОГУН

Працевлаштування

Недавно мені довелося розмовляти по черзі з трьома студентами МАУП на тему «пошук роботи». Всі вони задавали питання, які бентежать кожного з нас: «Де знайти роботу за спеціальністю?», «Як скласти гарне резюме?», «Як поєднати роботу і навчання?».

Скажу вам відверто, я можу відповісти на ці питання. Ця стаття — не суха теорія. Це не журналістські казки про омріяну роботу з популярних газет. Це — досвід людини, яка півтора роки працює повний робочий день (з кінця другого курсу), поєднує це із навчанням на студентів та військовою кафедрою. Це успішний досвід, який допоміг мені не тільки влаштуватися на роботу за спеціальністю, коли я був ще студентом-початківцем і ні біса не розумів що й як робити, але й за півтора роки — тричі змінити місце роботи на краще із підвищенням зарплати та поліпшенням умов праці.

Цей абзац я написав тільки заради одного — щоб ти, читач, зрозумів: тут ти побачиш тільки конкретні поради, які в свій час допомогли мені, і сподіваюся, допоможуть тобі. Отож, перед вами найгарячіша 5-ка питань та відповіді на них.

1. Чи потрібно йти працювати під час навчання?

Відповідь однозначна: так, потрібно. Аргументів кілька. По-перше, ви маєте можливість зрозуміти — який фах ви обрали. Ви можете впевнитися у власному виборі і вчитися далі, точно знаючи, що на вас чекає в майбутньому. Якщо спеціальність на практиці не сподобалася — ви уникаєте розчарування після 5-го курсу і можете змінити напрям навчання вже сьогодні. За статистикою, 90% з нас до кінця не усвідомлюють — навіть обрали свою спеціальність, не знаючи, ким будуть. Тож давайте це проблему власно вирішувати.

З власного досвіду: Пропрацювавши півроку за своєю спеціальністю, на практиці я зрозумів, що це «не моє», і ніколи цієї сфери займатися не буду. Напрямок навчання змінювати не став, але змінив напрям роботи, і сьогодні чим задоволені. Висновок: чим раніше скажеш сам собі правду — тим краще.

По-друге, досвід. На першому етапі, поки всі ми лише «спеціалісти» за статусом, а не за змістом, немає особливих різниць який у вас досвід — бухгалтер, економіста чи кур'єра. Важливо, що він є, нараховує місяць, півроку,

рік, і ви можете його використати у вашому резюме. Чим змістовніше буде резюме — тим кращу роботу ви отримаєте згодом.

Результат: після 4-го або 5-го курсу ви починаєте не «з нуля», як більшість ваших одногрупників, а з певної бази — гарної посади і зарплати, бо на вас працює той досвід, якого ви набували з 2-го курсу. Ви не виходите в життя маленьким цуценятком, яке не знає що і як робити. Ви зустрічаєте життя «маторним вовком», який вже встиг визначитися, чого хоче досягти.

По-третє, гроші. Я ще не бачив тиші, кому вони б заважали. Для киян — це не найбільша проблема, батьки поряд і є де жити. А от для інородних... Оплати собі квартиру чи наймні кімнату в хазяїна — побачиш, як зросте твоє почуття гідності.

2. Можливо, нам допоможе практика в інституті?

Ні, не допоможе. Хіба за деяким винятком. Аргументую. Після 1-го курсу практики немає. Можна ціле літо бити байдики, а можна попроситися до когось на фірму зробити щось корисне. Без оплати — для досвіду. Але ідемо по сценарію інститутів: б'ємо байдики. Після II-го курсу практики немає. Маю на увазі «виробничої практики», бо ми маємо «навчальну практику». Вона практично нічим не відрізняється від звичайних пар, тільки краде літній місяць. Можна домовитися з викладачем, щоб її не відідувати, а замість цього попроситися до когось на фірму зробити щось корисне. Можливо без оплати, а можливо й з оплатою. Але ми йдемо по сценарію Міністерства освіти: вчимося на навчальній практиці. Після III-го курсу... як у кого. Отоже, питання не в тому, допоможе практика чи ні — питання в тому, буде вона — чи ні. І якщо буде — то чи вистачить у вас терпіння її дочекатися.

З власного досвіду: Безкоштовно краще попрацювати після першого курсу. В свій час я так і зробив. І хоча практика продовжувалася всього місяць — це була справжня робота на справжній фірмі. Коли працюєш безкоштовно — ти «король», тобі ні від кого нічого не треба, ти просто приходиш на роботу об 11.00, ідеш о 16.00, і ніхто тобі слова

не скаже. А весь цей час ти — як «зона», що занурився у шлунок великого монстра під назвою «корпорація», «компанія» чи якось ще. Вивчай, вчися. А потім продавай свої знання. Принаймні, мені це допомогло, і після другого курсу я вже працював за спеціальністю хоч і не за великі, але за гроші. В той час як у колег по курсу була «навчальна практика».

Отож, вирішуй сам: чи чекає, як усі, поки гарна фірма з'явиться як джин з пляшки, чи знайти її самому, використовуючи необмежений час канікул. Бо канікули створені для того, щоб працювати над собою. Саме для цього існує «вільний час», якого абсолютно немає в тих моїх друзів, які хочуть чогось досягти. До речі, оголошення (і разом мій дівіз по життю) — «Купляй вільний час! Дорого!».

звичайних умов.

Це абсолютно реальний розклад — двічі мені це вдавалося. Взимку так можна пропрацювати з січня по квітень (приблизно 3 місяці). Влітку — до півроку (з травня по листопад). Комусь заважають зайві гроші і досвід? Позитив — наявність досвіду, зарплатні, нормально складена сесія. Негатив — відсутність канікул плюс доведеться трохи «побігати» на два фронти, відпрацьовувати «енки». Якщо ви не розумієте схему — перечитайте ці рядки ще раз, бо на цій основі будеться вся моя розповідь. Ми, студенти, мусимо визнати: для того, щоб поєднати роботу і навчання на одному проміжку часу треба — відмовитися від сну, перерв на сніданок обід-вечерю і від особистого життя. Робити цього не треба. На все свій час — тож давайте працювати

і укласти з ним важливий договір. Сума контракту може бути такою, що перекриє заробітну платню, затрачену на вас, в десятки разів, і працедавець буде вам дуже вдячний.

З власного досвіду. 2 роки тому (мені було 18), я починав на посаді менеджера ЗЕД, отримуючи 100 «вбитих іжачків». Зарплата нижче середньої, але коли в тебе немає досвіду — обирати не доводиться. Вже на третій місяць я уклав зовнішньоекономічний контракт на щомісячні поставки товарів закордон. Вартість однієї поставки — близько 15000 доларів. Собівартість цієї поставки — в три рази менша. Питання: у скільки разів окупилася працедавець моя тимчасова праця? Відповідь: в сотні разів.

Це лише один з прикладів. Ваша робота може безпосередньо не стосуватися торгівлі, і вам важко буде оцінити свою працю в грошовому еквіваленті? Не обов'язково укладати контракти. Ви можете працювати в сфері PR і за 2 місяці розвинути

думка: «Кадрові агенції не допомагають». Це так само не вірно як те, що «Кадрові агенції допомагають». Поясню. Всі агенції поділяються на дві категорії, які умовно називаються «кадровими» (це там, де робота агенції оплачує претендент), і «рекрутингові» (там, де пошук спеціаліста «замовляє» компанія). Так от, перша категорія, зазвичай, складається з шахраїв. Є одна агенція (біля метро Лівобережна), де тебе так «обробляють», що ти ладен заплатити їм гроші, аби вони від тебе відцепились (краще туди не їдьте, це вам дорого обійдеться). Ніколи не купуйте «роздруківки» із списком вакансій — найкраща «роздруківка» — це інтернет (про це згодом). Так що забудьте про агенції, де з вас вимагають гроші, це несерйозно. Але не лінуйтеся надсилати свої резюме на вакансії рекрутингових агенцій. Поки ви не спеціаліст із великим досвідом — відповіді від них не чекайте, але якщо вам є чим похвалитися в резюме — вас можуть запросити на співбесіду, де ви з'явитесь перед працедавцем у всій своїй красі.

То де ж тоді шукати роботу, якщо агенції вам, початківцям, не допоможуть? Не думайте, що вам не доведеться вкладати гроші в своє працевлашту-

РОБОТА І НАВЧАННЯ:

Пропозиція цілком реальна. Оплата — готівкою по факту доставки. Телефон в редакції.

3. Чи можливо поєднати роботу із навчанням?

Існує така думка: «Вчитися і працювати неможливо». Я її підтримую з деяким уточненням: неможливо повноцінно вчитися і повноцінно працювати одночасно. Але хто сказав, що треба одночасно? Справа в тім, що можна це робити по-черзі. Поясню. Уявіть собі час вашого життя — як кувалди пива. В кувалді не можна одночасно налити «Оболонь світле» і «Славутич темне» — бо вийде отрута. Так само не можна вчитися і працювати одночасно, бо як робота, так і навчання будуть неіскривними. Але можна випити різні сорти пива по-черзі. Тоді якісь не зміняться. Кувалди символізує обмежену кількість часу у вашому житті. Найкраще — певний проміжок часу присвятити роботі, а інший — навчанню. Тоді можна зробити якісно і те, й інше.

Технічно це виглядає так: в кінці семестру після сесії (або під час неї, якщо у вас є «автомат») ви влаштуєтеся на роботу на повний день. Працюєте зимові (або літні) канікули, вивчаєте фірму і отримуєте законну зарплатню. Захоплюєте декілька місяців навчального року — в цей час в науці йде «розкачка», немає контрольних, заліків і атестацій, і вашу відсутність ніхто особисто не помітить. За місяць-два до сесії вигадуйте причину для звільнення з роботи, повертайтеся до інституту, наздоганяєте матеріал і блискуче здаєте іспити.

Результат: — отримано досвіду — кілька місяців; — отримано зарплату — за кілька місяців; — отримано знань — за кілька місяців; — отримано балів на сесії — в повному обсязі, рівень успішності — як за

і вчитися по-черзі.

Основна проблема юних студентів — страх. Звичайнісінький страх. Головне — усвідомити, що коли ви йдете на роботу — ви зовсім не прив'язуєте на шию пудову гирю відповідальності, як дехто вважає. Студент має право влаштуватися на роботу, пройти «випробувальний термін», набратися досвіду, отримати зарплатню і через два з половиною місяці звільнитися, посилаючись на неочікувані проблеми в інституті, з батьками і так інше. Те, що в нашій країні 90% фірм офіційно не оформлює своїх співробітників на роботу — це нам на користь. Ніяких зав'язань — аби платили гроші. Та й навіть як не заплатять — не біда. Бо, за великим рахунком, ви ж йдете не за грошима, а за досвідом. Чи не так?

4. Чи вигідно фірмі наймати працівника на такий короткий проміжок часу?

Ну, по-перше, ми нікому не кажемо, що влаштуємося на кілька місяців (до речі, якщо фірма буде гарною, можна й не звільнятися, про все можна домовитися). Ми кажемо, що наміри в нас цілком серйозні, з інституту все ОК, бо у вас «індивідуальний графік» і так інше. Ви влаштуєтеся постійним працівником. Хтось скаже, що тоді ми втратимо гроші, але це не так. Це — наша стратегія і наші хитрощі. Давайте просто подумамось: а чи буде компанії вигода з того, що ви опрацюєте декілька місяців? Чи не викине вона гроші на вітер? Якщо у вас є клепка в голові, то за 2-4 місяці ви цілком реально можете принести фірмі значну фінансову вигоду. Ви можете знайти декількох клієнтів, від яких компанія буде отримувати гроші. Цей процес розпочнеться завдяки вам і не завершиться після того, як ви підете. Ви можете знайти ділового партнера

сітку партнерів компанії (ЗМІ), залучивши до співпраці ТБ та радіостанції, з якими раніше компанія не співпрацювала. Економічна значущість цих кроків для компанії буде значно вища, ніж ваша зарплата за цей період. Так у будь-якій сфері. Будьте впевнені в тому, що ваша праця приносить користь — фірмі це вигідно. Тому не дозволяйте оцінювати себе в 100 доларів. Після кожного успіху — підвищуйте швидкість свого професійного зростання, і відповідно, зарплатню. Якщо вас не оцінюють — оцініть себе самі — просто залиште цю роботу, впишіть ваші успіхи в резюме, і вперед, на нову!

5. Я хочу спробувати працювати.

Як знайти роботу?

Сьогодні часто можна зустріти оголошення про роботу різних кадрових агенцій. Почнемо з цього наболілого питання. Є така

тування. Думка наступна — неправильна: купити купу газет і телефонувати. Щось в цьому таки є, але є спосіб сучасніший. Витрачайте гроші на інтернет! І не жалкуйте! Причому краще це робити не вдома, де ти відволікаєшся на телевизор, музику і батьків, а в інтернет-кафе. Замовляйте 2 години — і бігом на сайти пошуків роботи. Найкращі — www.rabota.com.ua та www.ajob.com.ua. Поставте собі мету — надіслати хоча б 50 резюме. Повірте, це реально. Я відсилав до сотні за декілька годин. Потім телефон не змовкав від запитань на співбесіду.

З власного досвіду. Сила інтернету: мій власний рекорд — 13 співбесід за 10 робочих днів. Не враховуючи телефонних розмов, в яких я відмовив роботодавцям 26 разів...

Отож, все у твоїх руках, студенте!

Дмитро ТИШКЕВИЧ

✓ Особистість

Оксана Забужко — одна з найвідоміших сучасних українських письменниць. Народилася 19 вересня 1960 року. Закінчила філософський факультет та аспірантуру Київського університету ім.Т.Г.Шевченка. Викладала українську в американських університетах. Твори Забужко здобули широке визнання в Центральній та Східній Європі, її вірші перекладалися шістнадцятьма мовами світу. У списку її нагород — Поетична Премія Global Commitment Foundation, премії Фонду ім.Щербань-Лапіка, Фондації Ковалевих, Фонду Рокфеллера, Фондації Ледіг-Ровольт тощо. Нині загальний наклад її творів становить 65 тис. примірників. 1996 року пише sensationний роман «Польові дослідження українського сексу», який стає першим бестселером та лонгселером незалежної України.

З Оксаною Забужко поговорити офіційно, без будь-яких проявів прихильності до її творчості та ще й за чашкою кави, чаю чи пачки цигарок, — неможливо. Інтерв'ю з наперед підготовленими запитаннями, які мав поставити цей молодий (вона й справді молода — і душею, і по-смішному, хоча, здавалося б, за роки її літературного тріумфу мали б уже з'явитися фальш і фамільярність) письменниці, плавно переходить у формат душевної розмови. А по закінченні інтерв'ю виникає таке враження, що до зустрічі з цією жінкою ти мав набагато більше інформації про її життя та письменницькі забаванки, аніж після розмови з нею.

Принаймні, хочеться наздогнати таксі з нею, аби запитати, чи й насправді Шевченкою зовсім не такий, яким нам подавали його в школі, чи справді «Польові дослідження» автобіографічний роман і чому їй з її заокеанським визнанням не податися до однієї з країн Європи чи Америки задля написання там легеньких романчиків і потішання власного феміністичного Я. Багато чого дивує в цій неординарній пані. Причому, вона майже не їздить метро, одяг не має особистого авта — просто так, з екологічних міркувань.

Свого часу вона познайомилася з Віктором Ющенком... у філармонії, де він підійшов до письменниці, аби висловити свою прихильність. Тоді подумала: «Боже мій, він не тільки на концерти ходить, а й книжки читає». Після «Польових досліджень» Забужко ще довго доведеться грати роль відьми, на яку накидаються з кийками — не смій писати! А це Оксана страшенно не любить, коли в іноземній країні, де вкотре виходить у переклад її нова книжка, її асоціюють то з Вірджінією Вулф, то з Ерікою Йоне, то з Силь-

кастрою або сумнівного гатунку президентами, до країни, яка, виявляється, заселена народом з власною самотньою культурою...Проте тут водночас важливо, якою мірою ми самі можемо презентувати себе

даймо Українське Відродження: український авангард, Олександр Довженко, театр Леся Курбаса... Лише зараз ми починаємо його осмислювати. Тобто культурні спалахи Помаранчевої революції ми відчуємо через кілька

Оксана Забужко: «ПЕРША ЗАПОВІДЬ ПИСЬМЕННИКА — НЕ ЗБРЕШИ»

десяти років.

— Кажуть, вам час від часу телефонує сам міністр культури і туризму Оксана Білозір. Звичайно, не для того, щоб запитати, як ваші справи...

— Так, ініціатива періодичних зібрань та консультацій зна-них украї-

на щасливе безтурботне життя. Яким же гірким було розчарування! Просто якийсь похмільний синдром! На той час

Україні треба було лікуватися від багатьох комплексів та ілюзій, зрештою — пізнавати себе. Аж доки країна не здобула справ-

жньої незалежності, вона бачить себе у кривому дзеркалі. Для України цей процес почався десь у 90-х роках, а процес отверзіння, як відомо, досить болючий. Однак проблематика цього дво-

скільки непродуктивно брехати. Своєю неправдою ви створюєте віртуальну — тобто не-

існуючу — реальність. Отож у ту чорну діру брехні ви мусите постійно викидати енергію, аби підживлювати її. А постійно підтримувати її неможливо — все одно вона вилізе на поверхню. Тому говорити правду вигідніше. Говорити правду, як казав Сковорода, легко і просто. А брехня з'їдає ту енергію, яку людина має спрямувати на любов, творчість, здо-

ров'я... Отож мушу бути правдивою з читачем — завжди і скрізь.

— Надто часто відомих людей запитують про такі абстрактні речі, як щастя та успіх. Відомо: що вищих вершин сягнув, що більше великих справ зробив, то тяжче відповісти — в чому секрет твого успіху. Чи вважаєте ви себе успішною людиною?

— Чого мені не вистає в цьому житті? Мабуть, почуття всезадоволеності опанує мене тоді, коли напишу всі книжки, які задумала. А показник успішності людини — надто відно-

сно ми ще й досі в похмільному стані?.. У вас є постулати, яких ви дотримуетесь в житті?

— Пер-

Я вважаю все мною написане творчою невдачею відносно того, що хотіла написати

на рік. Успішність визначається оцінкою суспільства і своєю власною. Що ж до останнього, то я сама собі найжорстокіший суддя. Я терзуюся власною нерезіонованістю. Моя планка дуже висока — як казав Сковорода, «Бери вершину — матимеш середину». Я вважаю все мною написане творчою невдачею відносно того, що хотіла написати. Мене постійно супроводжує почуття невдоволення.

Я нікому не побажаю пройти через таке колесування людською заздрістю, через які пройшла я. Перший показник успіху — це виявляється людей, які ненавидять вас за сам факт вашого існування. До того ж людей, з якими ви взагалі незнайомі. Спершу це шокує, з'являється синдром «дівчинки відмінниці»: задля чого я, мовляв, старалася, я нікому ж нічого поганого не зробила! Потім тобі пояснюють: «Дурна, з того пишатишся потрібно!» Ось такий перший показник успіху.

У мене цього почуття, дякувати Богові, немає: я оцінюю свою працю власними мірками, а не чужими. Мені головне впасти з власною самооцінкою.

— До кого із сучасних українських письменників ви відчуваєте підтекст?

— Дуже класний Тарас Прохасько. Як на мене — найцікавіший прозаїк сучасності. Це «проза повільного читання»: відлюдницька, ледь позначена мистиком, де-не-де з «наворотами» — речення прочитав і кілька хвилин переосмислюєш. Це справді смачно! Дуже подобається Сергій Жадан, зокрема його останній роман «Депеш Мод», де молодий письменник показує читачеві Харків початку 90-х, змальовує своє харківське юність. Раджу прочитати збірку оповідань під назвою «Big Мак» — враження письменника від подорожі Європою.

— Які ваші нові бестселери найбільшим часом побачать світ?

— Роман «Музей покинутих секретів». Роботу над ним було перервано під час Помаранчевої революції. Я прожила з ним два роки, зараз він, нарешті, на стадії завершення. Сюжет роману вибудовано на прикладі людей трьох поколінь, які навіть не здогадувалися про існування одне одного. Епізоди їхнього життя, кохання, зустрічі детермінуються обірваними сюжетами. Було надзвичайно цікаво в цьому копірситися.

Розмовляв
Олександр
СУПРУНЦЬ
Зінімі Андрія
ТЕРЕБОВА

У дні Помаранчевої революції справжні українські митці плавали в морі безумного щастя, це був такий собі тритижневий екстаз

вією Платт. Сто-совно дрібненьких постабужжівських письменниць, які незграбно копіюють місію Мамі Фемінізму, Оксана Забужко відповідає словами Ахматової: «Я на-учила Женщини говорити»...

— Що ви можете сказати про зміни в українському суспільстві, які зараз відбуваються?

— Нині Україна утверджується у статусі культурної держави, культурної нації. Відбулося «перемикання» у світовій рецепції України: від країн, яка досі асоціювалася з Чорнобильською

шому, ніж молодь Європи та Америки. Нинішні українські студенти — це молодь країни на піднесенні, і це додає їм частку оптимізму та віри — і у власні сили, і у сили власної держави.

— Не можна не прив'язати нинішній стан української культури до Помаранчевої революції. Чому після кількох музичних хітів Майдану, виставок деяких художників і фотомайстрів культурна революція зникла як така?

— У дні Помаранчевої революції справжні українські митці плавали в морі безумного щастя, це був такий собі тритижневий екстаз. Однак високе мистецтво — це не екстаз вулиці, як то було в «по-

маранчеві дні»: воно приходить набагато пізніше, як постфактум, який потребує тверезого осмислення. Зга-

нських митців, які вижили за президентства Кучми, йде саме від Міністерства культури на чолі з пані Білозір. Однак мені здається, що наш уряд, як і Мінкультури, мислять у режимі «тепер і тут». Під тиском політичної реформи їм треба щось швидко зробити. А нинішню українську культурну ситуацію здалося викликати лише стратегічна реформа на роки так п'ять-десять. Як жаль, тої поради не беруться до уваги.

Показник успіху — це кількість людей, які ненавидять вас за факт вашого існування

жньої незалежності, вона бачить себе у кривому дзеркалі. Для України цей процес почався десь у 90-х роках, а процес отверзіння, як відомо, досить болючий. Однак проблематика цього дво-

ру набагато ширша. Коли взялися перекладати «Польові дослідження», їхня проблематика виявилася спільною синдромом для загальноєвропейських та посткомуністичних країн. Я з нетерпінням чекаю, коли цей твір вже не буде актуальним. Однак, зважаючи на те, що ось уже дев'ять років «Польові дослідження» актуальні, чи не означає це,

рет твого успіху. Чи вважаєте ви себе успішною людиною?

— Чого мені не вистає в цьому житті? Мабуть, почуття всезадоволеності опанує мене тоді, коли напишу всі книжки, які задумала. А показник успішності людини — надто відно-

Я оцінюю свою працю власними мірками, а не чужими. Мені головне впасти з власною самооцінкою

Погляд

«ПРИХВАТИЗАТОРІВ» ПРОЩАЄМО?!

Як людина, яка вже достатньо прожила на світі (бачила і гітлерівців, і сталіністів, і брєжнєвців, і гorbачовсько-ельцинських «перебудовників»), не стоїла остероно громадських організацій (і лівого, і правого спрямування) і критично оцінювала дієвість владних рішень у багатьох своїх публікаціях, маю моральне право констатувати, що мої земляки-українці у переважній своїй більшості ще не повністю оцінили вирішальне значення чинника власності і того, в чій вона руках. Усе ще сподіваємося, що проблеми з власністю (яка ще недавно була всенародно державною) влада розумно відрегулює і без нас. Про це мріялося і на Майдані...

На жаль, надії не збуваються... А були ж об'єкти, що всі, хто махлював чи відверто крав, отримав «по заслугам»... І це передусім мало б стосуватися «прихвизаторів», без чого наведення ладу з власністю життя суттєво не поліпшиться.

Як же воно може поліпшитися, якщо в головному питанні — харчування людей — на благодаєтних землях України зернові та тваринницькі комплекси знищили, поля заросли бур'янами, а обладнання цукрових заводів порізали і продали як брухт «прихвизатори». Ці злодії нажилися на народному добрі і залишаються (це випливає із заяв найвищої нашої влади!) не покараними. Отже, й надалі обкрадуться трударів.

Доцільно хоч частково розкрити тезу про боротьбу за оволодіння всенародною власністю як головною «рушійну» наших перебудовних процесів. Згадаймо, як Ельцин зі своєю гайдарівсько-чубайсівською командою розстріляв за танків російський парламент за його протидію грабіжницькій приватизації, а верхівка США фактично оцінила це (та й розстріли людей на вулицях Москви) як боротьбу за демократію... На тлі таких кривавих московських методів приватизації потуги кравчуківських «провідників» приватизаторів виглядають вершиною парламентаризму. (Справді, якщо, наприклад, завдяки деяким ЗМІ і моїм брошури «Приватизація: гендлярам — власність, народу — напер-

сток», яку було роздано всім нардепам, вдалося спочатку провалити відверто грабіжницький проект закону про приватизацію, то вже через кілька місяців — після обробки депутатів — Верховна Рада України схвалила дещо підправлений проект і почалася прихвизація загальнонародного добра.)

Попри багаторазові заяви Президента Ющенка на Майдані, в ЗМІ та у Верховній Раді про те, що злодії сидітимуть у тюрмах, і інтереси громадян та Держави стануть визначальними у діяльності нової влади, нині складено обмежений — лише 29 позицій — список об'єктів, законність приватизації яких потрібно переглянути!

Це діється всупереч стовідсотково підтвердженим фактам злочинної приватизації, зокрема:

а) усупереч загальнонародному визнанню, що приватизацію державної власності здійснено **ползодійською**;

б) усупереч визнанню навіть представників попередньої влади, що приватизація на різних рівнях здійснювали з порушенням законів (навіть тих несправедливих — для більшості громадян — законів, які були запроваджені режимом Кравчука — Кучми);

в) усупереч визнанню багатьох представників законодавчої гілки влади про несправедливий характер наших законів про приватизацію (а також щодо її проведення); це підтверджується поданням багатьох пропозицій на поліпшення приватизаційних законів і норм;

г) це підтверджується масовими розглядами в різних наших судах конкретних справ про відчуження об'єктів приватизації з порушеннями прав трудових колективів відповідних підприємств;

д) це **красномовно і переконливо** підтверджується заявою такого великого знавця у справі приватизації, як Прем'єр-міністр України Ю.Тимошенко про те, що в список перегляду законності приватизації мають потрапити не 29, а кілька тисяч об'єктів.

Наголошуючи на правах саме **українців**, маю на увазі доречність (законність) перевірки ще й

такої важливої обставини, яка вже надто впадає в очі громадянам України: «прихвизовані» об'єкти чомусь потрапили в непропорційній (до чисельності українців, росіян, євреїв і інших громадян України) кількості — за переліком та вартістю — до рук представників окремих меншин, яких українці традиційно поважали і поважають, однак не до такої ж міри, щоб поступатися загальнонародним майном собі на шкоду!...

Переконалими, що переважна більшість українських громадян (і тих, які довіряють Ющенку і голосували за нього, і тих, які не довіряють йому і не голосували за нього) готова заявити Президенту України свою вимогу втілити в життя їхні сподівання, справедливо вирішити питання загальнонародної власності, очистити її від кравчуківсько-кучмівських «прихвизаторів», що вона **бажає стійкості** нашому Президенту в умовах пропагандистської кампанії проти перегляду результатів приватизації власності за останні **півтора десятиліття**. Ця кампанія провадиться під приводом того, що такі справедливі дії нової влади зашкодять припливу інвестицій в Україну. Це дивна аргументація для чесних людей, які і для чесних інвесторів, бо, навіпаки, зі злодійкуватими партнерами, як і в атмосфері злочинства, поважні підприємці не працюватимуть.

А пропагандистську кампанію роздумують (і за кордонів України теж) ті з наших олігархів, які мають «інтерес» тут та мають «наших» скрізь. Таких олігархів з відомої меншини в Україні **чомусь** більшість, незважаючи на те, що сама ця меншина (єврейська) становить менш як 1% населення України... Чому наша влада не сприяє з'ясуванню правди у цьому вкрай важливому питанні? Схоже, щоб його замаскувати, поспішно скорочують список об'єктів власності, призначених для перегляду на законність приватизації, до 29 позицій.

Взагалі таке скорочення списку видається дивним. Це все одно, що без солідного (і в обов'язковому порядку — **судового**) дослідження огульно звинуватити «прихвиза-

торів» (а їх, відомо, тисячі) чи їхніх колег, включно з керівниками тодішніх структур влади. А заодно втратити, з погляду громадян (і держави), конкретні матеріальні цінності. Чи потрібна така поспішна «благодійність» на користь тисяч «прихвизаторів»? І чи потрібно нашої новій владі наражатися на справедливі звинувачення в упередженості (без відповідно розробленого прозорого документа, яким визначалися б правила зарахування об'єктів до такого «чорного» списку, як «29»)? Можна ж інакше підійти до вирішення цієї проблеми.

У таких матеріально-фінансових ситуаціях влада могла б зробити логічніше: впровадити для «прихвизаторів» **щось на кшталт строкової «амністії»**. Адже і між ними є люди, які є або були порядними. І цілком ймовірно, що такі «добропорядні» власники могли б або відмовитися від колишніх захоплених ними об'єктів, або самостійно визначити прийнятну для держави і для них самих компенсацію за «приватизовані» об'єкти.

Не зрозуміло, чому ж наш Президент зі своїми радниками відмовляється від такої «амністії», корисної для держави з різних точок зору (такий «хід» не тільки безпрограшний, а й вигідний матеріально; він виховний для «прихвизаторів» та повальний для інших, включно для критиків президентського курсу на реприватизацію). Адже багато таких «прихвизаторів» добровільно співпрацювали б з владними структурами у справедливий реприватизації. Таку «амністію» доцільно було б оголосити на кілька місяців, щоб і «прихвизатори» міг одуматися, і контролюючі структури мали можливість підготуватися до необхідної перевірки сумнівних суб'єктів і об'єктів.

Ще шлях, який фактично запропонувала Прем'єр-міністр Ю.Тимошенко. І він, вважаю, правильний. А «з ходу» прощати сумнівні об'єкти спритникам — не на користь майбутньому Україні.

В. КУЗЬМЕНКО,
професор

Приватизація

ДРУГИЙ ТЕНДЕР НА ВЛАСНІСТЬ ПІНЧУКА

За словами Прем'єр-міністра України,
«саме ринок має скласти справжню
вартість Криворіжсталі»

«Саме ринок вперше має стати учасником приватизаційних процесів в Україні. Тому зараз мирові угоди, які і до рішення суду, не мають сенсу. Суд сказав своє слово», — наголошувала Юлія Володимирівна. Вона доручила Фонду державного майна приступити до підготовки тендера на повторну приватизацію Криворіжсталі.

6 червня Прем'єр-міністр підписала письмове доручення. Його головна мета — терміново, за скороченою процедурою — позак законодавство такий спосіб дозволяє — почати тендер з приватизації Криворіжсталі.

Юлія Володимирівна зазначила, що умови тендера мають враховувати національні інтереси України, встановлювати вимоги до якості продукції й глибини переробки.

«Я хочу, щоб такий конкурс відбувся протягом місяця, щоб певні угруповання й надалі не використовували Криворіжсталі для заробляння тьшових грошей», — сказала Прем'єр і висловила бажання, аби в комбінаті з'явився новий власник.

Водночас Тимошенко зазначила, що жодних обмежень, зокрема й для нинішніх власників комбінату, для участі в тендері на його повторну прива-

тизацію не буде. Єдина вимога до учасників — їхній високий професіоналізм, аби до конкурсу не було допущено випадкових претендентів, які не знають, що таке виробництво металопрокату.

Раніше ІМС запропонував Кабміну й консорціуму «Індустріальна група» домовитися про врегулювання питань приватизації Криворіжсталі.

22 квітня Господарський суд Києва визнав незаконним продаж ФДМ 93,02% акцій Криворіжсталі консорціуму «Інвестиційно-металургійний союз».

У червні 2004 року ФДМ продав консорціуму «Інвестиційно-металургійний союз» 93,02% Криворіжсталі за 4,26 млрд гривень (близько 800 млн доларів) за стартової ціни 3,8 млрд гривень.

Другий допущений до конкурсу претендент на купівлю Криворіжсталі — консорціум «Індустріальна група», контрольований корпорацією «Індустріальний союз Донбасу» (Донецьк), запропонував за Криворіжсталі 4 млрд гривень.

56,25% ІМС контролює компанія System Capital Management (Донецьк), 43,75% — корпорація «Інтерпайн».

А тим часом...

ФДМ ДІЯТИМЕ В РАМКАХ ЗАКОНУ

Голова Фонду державного майна Семіонук вважає сумнівним можливість швидкого повторного продажу Криворіжсталі.

В інтерв'ю радіо «Ера» 7 червня вона заявила, що причина її сумніву — брак часу, необхідного для підготовки повторного продажу, а сам конкурс може відбутися не раніше як через 75 днів після його оголошення.

Пані Семіонук також зазначила, що в питанні

повторного продажу Криворіжсталі ФДМ діятиме суто в рамках закону.

«Перш ніж говорити про перепродаж підприємства, потрібно спочатку повернути його акції Фонду державного майна», — зазначила вона, додавши, що акції Криворіжсталі ще не передано Фонду.

Крім того, за її словами, ФДМ також досі не отримав будь-яких розпоряджень від уряду щодо повторного продажу металкомбінату.

Офіційно

ПРИПИНИТИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ!

Президентові
України
В.А. ЮЩЕНКУ

Голові Верховної
Ради України
В.М. ЛИТВИНУ

Голові Верховного
Суду України
В.Т. МАЛЯРЕНКУ

Копія: Генеральному
прокуророві України
С.М. ПІСКУНУ
Вельмишановні панове!

Всеукраїнська громадська організація «Антинаклепницька ліга України», метою діяльності якої

є викриття різноманітних перекуреннь і фальсифікацій, участь у вихованні проти упереджень та стереотипів, зокрема щодо українства, сприяння у вихованні молоді в дусі патріотизму, національної гордості і самосвідомості, висловлює Вам свою високу повагу і повідомляє таке:

11 квітня 2005 року на Вашу адресу було надіслано листа «Припинити злочинні дії організованого єврейства», підписаного більш як 120 представниками різних громадських організацій, партій, рухів, наукової громадськості.

У цьому листі укра-

їнські патріоти об'єктивно висвітлюють стан сучасного українського суспільства, намагаючись звернути увагу керівництва держави на загрозливі для українства й України питання.

Лист було передано для опублікування в засобі масової інформації, зокрема в газету «Персонал Плюс».

Згідно з чинним законодавством, заявники повинні були отримати відповідь на своє звернення. Замість цього прокуратура Гололівського району Києва надіслала головному редакторові газети «Персонал Плюс» запрошення

до прокуратури для пояснень щодо оприлюднення згаданого вище відкритого листа. Підставою до цього стало нібито звернення до Генеральної прокуратури України виконувача обов'язків голови Держкомнаціміграції, поліційного кучміста і українського В.Вороніна. До того ж від працівників газети вимагають підтвердження якихось фактів, оприлюднених у газеті. Наразі фактів, оприлюднених у зверненні, більш ніж достатньо для проведення перевірки не газети, а тих, хто нахабно пограбував Україну й український на-

род. У розпорядженні органів прокуратури, як заявляв Генеральний прокурор С. Піскун, — понад три тисячі кримінальних справ, порушених у зв'язку з незаконною приватизацією народного майна. Ми впевнені, що це не всі порушення кримінальних справ, а тільки їх незначна частина.

Враховуючи викладене вище, вимагаємо:

1. Надати чесну і конкретну відповідь на запитання, що у зверненні від 11.04.05.

2. Припинити переслідування українських патріотів, які знайшли в

собі мужність стати на захист України і українського народу.

3. Притягти в. о. голови Держкомнаціміграції В.Вороніна до кримінальної відповідальності за перешкоджання журналістській діяльності та інші злочини, про які ми раніше повідомляли (копії листів надаються), а сам комітет ліквідувати як зайву державну структуру, яка до того ж здійснює антиукраїнську політику.

Президент ВГО
«Антинаклепницька ліга України»
Ю.В. БОНДАР
Генеральний директор
«Антинаклепницької ліги України»
В.Г. КОРИТКІН

✓ Повертаючись до надрукованого

Два місяці українська влада шукає виконавчого директора «Російського клубу» Максима Курочкіна. За офіційною версією МВС — у зв'язку з шахрайською приватизацією готелю «Дніпро» і відлученням заповідних кримських земель. За даними автора, оприлюдненими два місяці тому, Курочкін зацікавив відповідні органи й у зв'язку з убивством заступника голови Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку (ДКЦП ФР) Ромашка. І, звісно, ще й справа з фактичним захопленням чотирьох українських обленерго. Спробуємо нині ширше розкрити багатосторонню особистість російського кримінального бізнесмена, садиста, який був з'єднаною ланкою між російською владою і господарем будинку на Банковій

Етапи великого шляху

Максиму Борисовичу Курочкіну 35 років. Чотири останні роки цей російський громадянин, який називає себе бізнесменом, проживав в Україні. Виконавчий директор «Російського клубу», де бували не тільки відомі російські політики, а й сам глава Адміністрації Президента України Віктор Медведчук.

Курочкін народився у Москві в родині дипломатів. Закінчив юридичний факультет Московського державного університету імені Ломоносова. Його перший великий бізнес був пов'язаний з московським ринком «Лужники». За власним зізнанням, перший мільйон заробив у 25 років. За словами Курочкіна, він займався в Україні інвестиційними проектами в готельному і ринковому бізнесі, а також енергетиці. Був співласником п'ятизрівкових готелів «Прем'єр-Палас» (Київ) і «Ореанда» (Ялта), низки українських обленерго. На минулих виборах відкрито підтримував кандидата в президенти Віктора Януковича.

Насправді Курочкін, він же Макс — бандіт, безпосередньо пов'язаний з «ізмайлівською» і «мікрорегіональною» бригадами. Спеціалізація: вимагання із застосуванням зброї, грабунки, розбої. Далекого 1989 року, ще в юнацькому віці, Максима Курочкіна затримали в Ленінградському районі Москви за вимагання і завдання тілесних травм. 1990 року він потрапив під статтю 109 частина 2 КК РФ — підозрювали, що він дає хабара. 1997 року Курочкін був об'єктом оперативної справи знову у зв'язку з вимаганням. Однак її значущість закрили без очевидних на те причин. Така ж історія повторилася 2001 року. Того разу справу відкрили за підозрою в шахрайстві. Що дивно: попри такий бурхливий життєвий шлях Максима, його засудили тільки раз, та й то на величезний незначний термін. Це нашоєму на думку: Макс — не простий бандіт.

Цей нащадок дипломатичного роду не гребує мордобоем. Макс володіє технікою дзю-до. Окрім того, у нього є власна бригада. Раніше під її началом «трудилася» відморозки дніпропетровського авторитета Глоби, які перебралися до Москви і перебували на утриманні Максима. Потім стався конфлікт Глоби з авторитетним шахраєм Батоном. І невдовзі останнього розстріляли — цілком імовірно, це було справою рук Глоби. Усю його бригаду — близько 10 чоловік — перебили як щенят. Авторство досі не встановлено. Макс опинився в Києві, однак зв'язків з Москвою не переривав.

Він, як і раніше, вважається співробітником ТОВ «БАВАС», дислокованого в Панфіловському провулку Москви. Там, за міліцейськими даними,

дислокується штаб ОЗУ Максима. У 1993–1997 роках директором «БАВАС» вважався такий собі Бабаков, про якого розповімо згодом.

Представники Максима в Москві були члени його ОЗУ: Воеводін, Потьомкін (гендиректор «Агату»), Ільїн (у минулому — керівник банку «Ізмурдун»). Усі троє фігурують в оперативних базах правоохоронних органів. Скажімо, Ільїн ще далекого 1993 року «розроблявся» на предмет переведення в готівку хабарів у особливо великих розмірах, пограбувань банків спільно з чеченськими шахраями з використанням фальшивих авіавок.

Курочкін також контролює низку підприємств через своїх родичів — батька Бориса Івановича Курочкіна, брата Дениса Борисовича і дружину Галину Аркадіївну. Остання — директор ТОВ «Невка» і ЗАТ «Бізнес-клуб «Невка». Під її контролем United Fund trust — ЗАТ, де директором В. Калмиков. Брат Денис — директор АТЗТ «Вокс» і ЗАТ «Трактор».

Інтерпол не раз цікавився персоною Курочкіна і його оточенням. 2001 року бельгійське бюро Інтерполу підозрювало Бабакова, Воеводіна, Михайла та Євгена Гінерів, Наталію Селіванову (дружину Воеводіна) в участі в ОЗУ. 1999 року грецький Інтерпол підозрював у підбійці документів Воеводіна, Селіванову та Гінеру Бабакову.

Останніми роками Курочкін розвивався між двома столицями. У Києві постійно проживав з родиною в «Прем'єр-Паласі». На одному поверсі в нього був номер, на другому — офіс. На дозвіллі спілкувався з появами. Вочевидь, вільний час у нього був. Дівав Курочкіну привозили оптом. Виконавчий директор «Російського клубу» має явні нахили до садизму. Часто після спілкування з Максимом Борисовичем для повій викликали не таксі, а карету швидкої допомоги «Борис». Зрештою, це не відлякувало від напівбандита-напіволігарха двок легкої поведінки. Ті буквально шикувалися в чергу на аудієнцію до вельможного Курочкіна, позаяк той завжди щедро оплачував їхню роботу. І не тільки.

Курочкіна постійно охороняли дві зміни «титанівці» — по десять осіб у кожній. Як заявляють нинішні керівники МВС, Курочкін так і не розрахувався з МВС за надані послуги. Однак, схоже, існувала негласна домовленість, за якою Курочкін платив «поза касою» — кожний «титанівцеві» щомісяця отримував від хазяїна доплату в тисячі доларів. Фактично це була не просто державна охорона грошовитого російського бандіта, а добре підготована, юридично захищена банда. За командою Курочкіна «титанівці» били і викрадали людей, задовольняли різні злочинні забаганки російського хазяїна.

Євгену Гінеру 45 років.

Уродженець Харкова. У лютому 1991 року Гінер було оголошено у всесоюзний розшук у зв'язку з порушеною кримінальною справою за статтею 86-1 «Розкрадання майна в особливо великих розмірах». У червні 1994 року за нез'ясованих причин розшук було припинено. З 1999 року він з сім'єю проживає в Москві. Московське гніздечко Гінер злив у елітному будинку,

Не лише у футболі...

Не минуло і півроку, як 17 липня відбулася історична зустріч великих кремлівських товаришів Волощина і Чубайса. Тема розмови: експорт російської електроенергії у Східну Європу. Нарзів Волошин констатував: в Україні вирішено питання впливу на адміністративну гілку влади через главу Адміністрації Президента Віктора Медведчука. Останній, за словами кремлівського мудреця, перебуває під постійним контролем і впливом Бабакова. Обидва на момент описаної зустрічі працювали над реалізацією плану зі створення єдиної структури, основні елементи якої

МАКС КУРОЧКІН: ДІВКИ, «МОКРУХИ», ВЕЛИКА ПОЛІТИКА

спорудженому для москвського істеблїшмента першої величини. У будинку в Несвежескому провулку йому належать апартаменти в 312 кв. м. Його сусіди — віце-прем'єр російського уряду Валентина Матвієнко, яка окупувала апартаменти площею 209 кв. м, а також Борис Йордан, президент компанії «Ренессанс». На ньому записано 211 кв. м елітної житлової площі. За Євгеном Гінером — чотири олігархічних авто.

Гінер пов'язаний з низкою ОЗУ, які контролюють речові ринки Москви, зокрема ринки «Лужники», де щодня реалізують не облікованого товару на близько 30 млн доларів. Найістотніший зв'язок Гінера з липецькою ОЗУ. Це утримування поряд з солнцеским контролем ринку «Лужники». Білці липецької ОЗУ оформлені як працівники ТОВ «Вереск», «Гарант», «Весна ХІ століття». Їхня неофіційна функція — збір даних з торгівців. Кримінальний бізнес процвітає завдяки опікуванню мера Лужкова.

На речовому ринку ЦСКА ті самі функції виконують білці, оформлені як співробітники приватного охоронного підприємства «Комплексна безпека», засновник якої — БАТ «АВО-капітал» — один з основних власників ПФК ЦСКА.

Загальновідомо, що держава повинна приділяти увагу спорту і вкладати у нього гроші. Однак і в нас, і в Росії — навпаки: спортивні організації вкладають гроші у стратегічні галузі, фактично впливаючи на політику. Ми опишемо вам симбіоз двох футбольних клубів, чия неспортивна активність загрожує енергетичній безпеці України. Йдеться про ПФК «Динамо» Київ та ПФК ЦСКА Москва, про людей, які ними володіють, а також тих, хто за ними стоїть.

— підключення до Бурштинського півострова і приватизація українських обленерго. Наслідком реалізації цього плану стала дивовижна ситуація, коли менеджером Костянтина Григорішина, акціонера приватизованих обленерго, перевіряли доступ на ці підприємства — за командою з Адміністрації Президента.

Вплив Росії на процес управління українською енергетикою відбувався того часу на тлі непростих подій.

З одного боку, у 2000 — 2002 роках відбулася переорієнтація Костянтина Жеваго в політичну силу, яку уособлював Віктор Ющенко; з іншого — активізувалася проросійська риторика СДПУ(О).

За 12 днів до парламентських виборів 2002 року Леонід Кучма заявив про необхідність термінового ухвалення закону про приватизацію, посилюючи на позитивний досвід Франції на ниві державного управління енергетикою.

Виник конфлікт між групами Суркіс — Медведчук, з одного боку, і Григорішиним — з іншого. Сергія Тулуба було призначено президентом НАЕК «Енергоатом», який є акціонером банку «БІГ-енергія», з одночасним звільненням Юрія Недашковського, ставленника Віктора Ющенка. І що принципово важливо: Віктор Медведчук був призначений на посаду глави Адміністрації Президента.

Отже, не важко здогадатися, що ключовим у реалізації російського плану управління українською енергетикою з Кремля було призначено Віктора Медведчука — через Бабакова.

Олексій Михайлович Бабаков, 1963 року народження. Голова ради директорів ПФК ЦСКА. Проживає у Москві на Слов'янському бульварі. У Москві Бабаков контролює АТЗТ «Капітал», є співзасновником ТОВ «Оптік-студіо»,

«Астра-люкс», «Сервіс-центр», «Консультант», «Захід інком вест», «Теркаджойн кампані», «Тімура-Т», «Ре дом», а також ЗАТ «Енерго імпекс» і комерційного банку «ОПМ Банк». Під його контролем також офшорна компанія Blue Castle, через яку Бабаков володіє 40% ПФК ЦСКА.

У Бабакова вже тривалий час є серйозні бізнес-інтереси в Україні. Він — таємний господар «Першого інвестиційного банку». Саме Бабаков сказав колишньому голові правління банку Ершову про звільнення. До цього усі принципи рішення Ершов обговорював з Бабаковим. Через «Перший інвестиційний» проходить усі гроші, пов'язані з реставруванням «Прем'єр-Паласу» — п'ятизрівкового київського готелю. Бабаков є його співзасновником, а також співзасновни-

торитетного «москвича на прізвисько Батон». Опилившись в Україні, Макс змінив поведінку. За повідомленнями правоохоронних органів, чотири роки тому Курочкін організував убивство прораба, який керував ремонтом готелю «Україна» (нині — «Прем'єр-Палас»).

Підрядник — фірма «Аеробуд». Є дані, які вказують на те, що 2001 року Курочкін організував і взяв безпосередню участь у вбивстві першого заступника голови ДКЦП ФР України А. Ромашка. Останній виступав проти приватизації росіянами двох ГОКів. Курочкін вирішив цю проблему кардинальним способом. Кілер на ім'я Михайло (прізвисько Міха) прибув з Росії, він підручний такого собі Сергія Шаповалова.

Щоб читачу було зрозуміліше: Макс фактично був керівником усіх силових операцій, які супроводжували великі приватизаційні угоди росія в Україні. Зокрема він розробляв і здійснював силовий і психологічний тиск на керівництво обленерго, які суто рекетирськими методами забирали у Григорішина. Макс діяв методом батога і пряника: «пресував» менеджерів Григорішина, заманював їх під крило Григорія Суркіса та Олексія Бабакова.

Стосовно останнього: за поширеною легендою, Бабаков розміщує в Україні гроші Союзу правих сил Росії (лідер — експрем'єр Сергій Кириєнко).

За даними спецслужб, усе виглядає іншаке: гроші на приватизацію стратегічних об'єктів в Україні надходять від кримінального авторитета В'ячеслава Івановича, відомого усьому світу як Япончик, а також Русланбека Хусайнова на прізвисько Хосан. Хусайнов проживає у Франції. Гроші завозили до України через голландську офшорку, яку керував француз Олександр Рене Грє. Останній добре відомий західним спецслужбам — його не раз заарештовували за підозрою у зв'язках з «російською мафією». Грєз засвідчили також у судовому процесі у справі активіста ОЗУ «Липецьке» Петрова, якого заарештували у Франції і засудили за фінансові махінації, відміну грошей і участь у приватизації «Монокотелекому». Петрову вдалося отримати 25% акцій надпробиткового підприємства всього за 20 мільйонів доларів.

Підсумовуємо: спільна афера Максима і Пулсика (Максима Курочкіна та Ігоря Бакая) з викраденням готелю «Дніпро» — крапля у море того, що встиг зробити в Україні Макс, який керував московськими боси. І в разі його арешту в правоохоронних органах України до нього буде багато запитань, у яких пролунають дуже голосні прізвиська — і українського, і російського громадянства. Курочкін і Бакай мало знають про неофіційні відносини Москви і Києва доби Кучми. Виходячи з цього, інформовані особи передбачають, що вони навряд чи постануть перед українським судом. Навіть якщо це й трапиться, є ймовірність нещасного випадку або ж білки зі співкамерниками, унаслідок чого цінні підозрювані отримають травми, які не кажуть, несумісні зі життям.

www.tema.in.ua

Господарі України

Співласники і уповноважені представники голландської офшорної компанії VS Energy, яка значиться покупцем чотирьох українських обленерго, є голова ради директорів ПФК ЦСКА Олексій Бабаков і другий співласник ПФК Євген Гінер. А представником їхніх інтересів в Україні був Максим Курочкін.

Курочкін переїхав до Києва після вбивства «ав-

✓ Несподіваний ракурс

Небезпека змішаних шлюбів

Дозволимо собі невелику розлогу цитату: «Існує думка, що в змішаних шлюбах народжуються здоровіші, більші й талановитіші діти. Почасти це так. Коли йдеться про дуже різних за расово-етнічним походженням чоловіка та жінку, то й справді, їхні діти можуть бути і більшими, і життєздатнішими. Однак ця особливість є характерною лише для першого покоління. До того ж якщо генетичні лінії подружили надто далеко, «відбігли» одна від одної, то через наявність у дитини батькових генів у неї може виникнути внутрішньоорганічний конфлікт з матір'ю. У такому разі діти не лише не будуть більшими та життєспроможнішими, а й можуть всі негативні наслідки у розвитку плоду — аж до хвороб нервової системи і розумової відсталості.

Добре відомо, що шлюби між родичами несприятливі для нащадків, однак те ж саме можна сказати і про генетично віддалених людей. Це показали спеціальні дослідження в селищах Америки, де спільно проживають корінні індіанці й нинішні мешканці континенту — афроамериканці та білі переселенці. Тут серед дітей поширені спадкові захворювання, тут діти в 1,5 рази частіше за їхніх однолітків в інших регіонах відстають у розвитку.

Завідувач кафедри педіатрії Московської медичної академії ім. І.М. Сеченова, доктор медичних наук, професор О.К. Ботвиньєв пояснює цей феномен тим, що у змішаних шлюбах усталений комплекс генів руйнується, а новий комплекс виявляється біологічно слабшим, адже він не пройшов селекційно «обкатку». Як наслідок — зростають захворюваності, дитяча смертність, зменшується тривалість життя. До того ж коли більше відмінностей між расами, що дали одна від одної їхні історичні території — то більш ускладнення матимуть шлюби між їхніми представниками. Чорні й білі — найвибухонебезпечніша суміш різних хвороб...

З огляду на сказане найсприятливішими шлюбними є ті, де чоловік і дружина належать до близькородичних народів. Що ж до вищих розумових здібностей дітей від змішаних шлюбів — то це загадка. Генетиці невідомі гени, які шляхом змішування давали б ефект особистісного характеру.

Про небезпечність міжрасових змішувань вчені знали вже давно. Наприклад, видатний російський антрополог Анатолій Петрович Богданов у своїй книжці «Фізіологічне наближення» (Москва, 1865) писав: «Народонаселення з метисів має більшу частку ідіотів, божевільних, сліпонароджених, заїк та інших порянок, де ці дві раси живуть окремо». Так, у Нікарагуа і Перу замбоси (метиси негрів та індіанців), хоча і є групою достатньо нечисленною, проте становлять чотири п'яті населення в'язниць».

Поряд з пропагандою міжрасових змішувань у масову свідомість просувається «культура вільного кохання» як ознака сучасного, прогресивного

способу життя. Це ще одна «інформаційна закладка» — міна уповільненої дії, зброя третього рівня ефективності, яку ми позначаємо терміном «прихований геноцид». Виявляється, діти жінки об'єзково успадковують

— теж чистокровка, а їхнє дитя — «напівдикий» смугастик! Неймовірно! Та очевидні факти заперечити було неможливо... Науковий світ був приголомшений. Незвичайне явище дістало назву телегонії (від грец. tele — вда-

цій, послаблення політичних перешкод тощо) можливості спілкування людей різних рас набагато зросло. Результати, як то кажуть, не забурилися. Наприклад, після великих міжнародних заходів (молодіжних фестивалів, спор-

ся, що зовні, здавалося б, нормальні і здорові батьки у своїх дітях раптом бачать не себе, а давній «привіт» від якогось фізично-морального вирока...

Приховані потенції націотворення

Масова дошлюбна розбещеність і вседозволеність молоді, панування в її середовищі тваринних інстинктів, зневага дівчат до своєї цнотливості тощо — все це зовсім не «особиста справа» і не тема для вульгарних анекдотів. Це — глобальна трагедія нації. Чому? Про це розповідає доцент Тернопільської медичної академії, лікар-гінеколог з майже 45-річним стажем Леонід Гута.

— **Леоніде Володимировичу, вашу лекцію на тему «Духовні засади здоров'я сім'ї та нації», підготовлену на прохан-ня Спілки українців, можна назвати справді сенсаційною — через трактування в ній впливу на всіх нас такого маловідомого і таємничого біологічного явища, як телегонія. Це радянський словник ішовимовних слів дає її таке визначення: «Вплив чоловічих статевих елементів на організм жіночої особи-ни. Виявляється в появі у її нащадків, отриманих від іншого батьківського організму, ознак, властивих тій чоловічій особині, з якою вона зустрічалася раніше. Телегонія відома у рослин і тварин». Однак, поки-каючись на вашу лекцію, дію телегонії можна поширювати і на людей?**

— Уперше явище телегонії відкрили ті, хто займався розведенням свійських тварин. А згодом учені довели, що ефект телегонії поширюється і на людей, до того ж у це більш виражений форми. Отож дівчата, які з легкістю йдуть на першу позазлюбну близькість, обов'язково повинні знати — цей «перший» закладає генофонд їхніх майбутніх дітей, незалежно від того, коли і хто стане їхнім батьком! І якщо цей «перший» мав далеко не кращі якості, то вони передадуться і дітям. До речі, знайшли дослідники родоводи багатьох і відомих, і простих людей Ломброзо зробив висновок, що позитивні риси в такому разі передаються значно меншою мірою, ніж негативні. Стосується це і хвороб, до того ж не для одного покоління. Схильність до алкоголізму, наприклад, може обминати дітей, але позначиться на онуках.

Ви розповідаєте майже фантастичні речі. За роки ведення відповідної тематики у пресі мені довелося перечитати силу-силенну літератури про найрізноманітніші аспекти стосунків між жінкою та чоловіком, але інформація про телегонію не траплялася. І тут не все зрозуміло. Донька моїх знайомих, наприклад, вийшла заміж зовсім не за того, з ким мала першу близькість, однак народила хлопчика, який, мов дві краплі води, схожий на свого батька — її чоловіка...

— Людина — не тварина, тому людська телегонія набагато складніше, а головне — це малодосліджене явище. Може, з певних причин сучасне суспільство і не зацікавлене в його глибокому, детальному вивченні. Однак раніше, коли основні моральні засади це були непохитними, недарма ж бо

так ретельно оберігали дошлюбну цнотливість дівчат, а тих, хто її не зберіг, назавжди таврували ганьбою...

А у прикладі, що його ви навели, зовнішня схожість сина на фізіологічного батька, можливо, зовсім не виключає й успадкування хлопчиком певних якостей того незнайомого йому дяді, який був першим маминим мужчиною. Імовірно, що людська телегонія включає в себе якісь складні впливи на рівні біоенергетики. Усе це ще треба довго і ретельно досліджувати. Однак існування самого явища вже доведено однозначно. І я теж можу навести приклад. Не так давно оперував одну жінку — директора школи із сусідньої області. Так ось, в її родині трапився такий трагічний випадок. Чоловік залишив молоду дружину, бо вона народила темношкірого хлопця. Як потім зізналася матері, у неї справді був інтимний зв'язок з темношкірим хлопцем, але... ще кілька років тому. До заміжжя, коли навчалася в одному з київських ВНЗ...

— **Леоніде Володимировичу, у вас великий стаж роботи за фахом, який має безпосередній стосунок до інтимної сфери життя. Чи багато, на ваш погляд, змінилося у ній за цей час з погляду моральності?**

— Якщо порівнювати моральність стосунків між хлопцями та дівчатами сьогодні і чотири десятиліття тому, то це просто жах. Готуючи лекцію про телегонію, знайшов у літературі такий факт. Один з німецьких гінекологів, які під час Другої світової обстежували українських 16 — 20-річних дівчат перед їх відправленням на примусові роботи до Німеччини, виявив, що майже всі вони незаїмані. Тоді він офіційно звернувся до Гітлера — мовляв, необхідно негайно починати перемови про перемир'я, інакше народ така висока мораль перемоги не зможе. Гітлер оскаженів, і лікарів розстріляли, а війну ми все-таки виграли. Однак від того часу відбувся жахливий занепад основних моральних цінностей. Шлюб для багатьох перестав бути «тайною», а став чимось подібним до контраху, що його можна будь-коли розірвати. Звичинили стали і дошлюбні та позазлюбні статеві стосунки. Бояться хіба що розголошує чи венеричних хвороб. Тим часом це загрожує непередбачуваними наслідками і для майбутнього роду цих людей, і для генофонду всієї нації.

— Невже інтимні речі можуть мати такі глобальні наслідки?

— Компетентні люди в цьому вже давно не сумніваються. У Сполучених Штатах, наприклад, після багаторічної пропаганди повної статевої свободи нині відбувається потужне відкохування до споконвічних моральних цінностей, і політ на цнотливість дівчат там надзвичайно зріс — американці злякалися вирождження нації. Нам теж треба замислитися над своїм майбутнім, бо згубна спадковість злодів, гвалтівників, збоченців і просто нечесних, підлих людей робить і продовжує втрачати свою страшний справу.

Уривок з книги І.В.Кананця «Арийський стандарт. Українська ідея епохи великого переходу»

ПРО ЦНОТЛИВІСТЬ ТА ШЛЮБ:

ТАЄМНИЦІ ТЕЛЕГОНІЇ

якості її першого чоловіка, навіть якщо вона народжуватиме їх зовсім від іншого і значно пізніше. Не майбутній біологічний батько, а саме чоловік, який вибирає цноту в дівчини, закладає генофонд і стає нині генетичним батьком усього її наступного потомства.

Телегонія — заборонена наука

Ця історія з таємничого розділу науки про фізіологію людини почалася ще 150 років тому, коли основною тягловою силою у господарстві був звичайний кінь. Саме ця тварина і прислужилася до вивчення деяких загадок людського роду...

Селекціонери-заводчики активно працювали тоді над поліпшенням робочих якостей кіньських порід. А що, як схрестити свійського коня з витривалію й могутньою дикою зеброю? — поміркували якось вони. — Цікава вималюється перспектива! І робота закінчилася. Як матеріал майбутніх зебр коней дібрали найкращих породистих кобил, а батьків — зебр-жеревців. Спробували, звісно, і навпаки. Досліди зі схрещування повторювали знову й знову, але жодного зачаття в усіх загаданих комбінаціях батьків так і не сталося. Воно, власне, і не дивно, адже тодішній науковий світ ще не знав про хромосоми та їхню несумісність у різних тваринних видах...

Невдачі відбили у заводчиків охоту до цієї безперспективної справи. Досліди було припинено, і ніхто про них і не згадував... Аж ось через кілька років трапилося незбагненне: у свійських кобил, які свого часу без усяких, як то кажуть, наслідків побували під самими-зебрами, раптом почали народжуватися... смугасті лошата! Чому, з цього дива? Батько — природистий жеребець, мати

лину, в далечині, далеко та доне, gonos — народження, породження, отже — «віддалене народження». Досліди поновили з іншими тваринами. Феномен підтвердився! Однак наукового пояснення цьому і досі немає. Причина? Згідно з чимось рішенням пошуку в цьому напрямі було знову припинено, а їхні результати засекречено. Ми можемо назвати лише двох дослідників телегонії: це сучасник Ч. Дарвіна професор Флінт і Фелікс Ледантек. Останній написав книжку «Індивід, еволюція, спадковість і неодавності» (Москва, 1899).

Відкриттям «телегонії» не здивувалися лише собаководи — фаворити заводчиків та аматори. Адже їм здавна було відомо: коли породиста сука бодат раз пов'яється з безпородним псом-дворнягою, то, якщо навіть цього разу цуценят у неї не буде, у майбутньому чистокровного потомства від неї чекати марно, хоч би з якими елітними «нареченими» її зводити-мучити...

З огляду на все це виникає велике слушне запитання: «А чи не поширюється ефект телегонії і на людей?» У другій половині XIX століття було проведено інтенсивні фізіологічні, антропологічні, соціологічні, статистичні дослідження, які дали можливість зробити беззаперечний висновок: «Так, ефект телегонії поширюється і на людей, до того ж виявляється у чіткішій, ніж у тварин формі».

Усе таємне колись стає явним!

Та нема такої таємниці, яка б рано чи пізно не відкрилася. Тривалий час широким загалом навіть не підозрював про існування телегонії, але у другій половині XX століття вона сама заявила про себе. У цей період (зокрема, внаслідок розвитку комуніка-

тивних олімпіад тощо) у Москві поширювалися випадки народження негроїдів. І не тільки одразу після цих заходів, а й через доволі тривалий час. Деякі жінки зізнавалися, що вони мали контакт (без наслідків) з неграми (без кількох років тому, а народжували від своїх теперішніх білих чоловіків. Цілком несподівано для батьків виходило щось «ні в матір, ні в отця, а в чорного молодця»... Крім того, траплялося, що за грихі такої матері розплачувалася її блондірка донька, яка — знову-таки несподівано для всіх — народжувала мулатів, хоч до цього ніколи взагалі не бачила на власні очі живого негра (тобто тут наслідки злягання з представниками інших рас виявлялися уже через покоління).

Отже, ми розповіли про передавання нащадкам зовнішніх ознак «генетичного батька» у тварин і людей (смугасті зеброчки, брантані мулати). А чи передаються приховані, внутрішні ознаки? Так, передаються. І це в телегонії найнебезпечніше. Бо ж випадає так, що для жінки її майбутнього потомства далеко не байдуже, хто був її першим статевим партнером. Саме через такий висновок на що наука і було накладено табу — аж до знищення друкованих результатів досліджень!

Ось поміркуймо над запитанням: а що, як «зайждий» молодінець (і не тільки ж бо зайждий, а і свій, вітчизняний) — наркоман, алкоголік, психічно хворий? Самих «молодців» найбільше схильні до безладних і безвідповідальних зв'язків, їх треба всіляко остерігатися, але такого годі навіть чекати: правславний спосіб життя у нас ще тільки відроджується, і нічим не скута «демократична» мораль мало не цілком ґрунтується на розпущтості та легковажності. Ось і трапляється

✓ Вища освіта — не на папері

З розбудовою Європейського Союзу з'явилася потреба переходу вищої школи на єдині підходи та стандарти в підготовці спеціалістів. Тому Болонський процес потрібно розглядати як угоду держав будувати ефективну вищу освіту в умовах бурхливого інформаційного буму і швидкої зміни технологій виробництва товарів у галузях економіки, адже все працює на створення товару (послуг).

Приєднуючись до Болонського процесу, ми маємо враховувати проблеми, які досі супроводжують розвиток України (яких давно немає в розвинених країнах). Однією з них є брак глибокого розуміння суспільством, частково й освітніми, суті ринкової системи економіки і відносин суб'єктів у цій системі, а також сприймання освіти, зокрема вищої, як основи добробуту в державі. Адже, згідно з економічною теорією Адама Сміта, досягнення в ринковій системі стихійного порядку за наявності свободи вибору в межах відповідних обставин є передумовою процвітання і прогресу. А тому створення умов стихійного порядку в галузі вищої освіти

це передумова найефективнішого використання ресурсів держави і справедливого вирішення суспільних проблем.

За такої незалежності для освіти створено п'ять томів законодавчих актів, вдвічі більше, ніж у ЄСРП. У результаті в освіті нагромадилося дуже багато негативного. Замість використати у реформуванні досягнення теорії менеджменту, маркетингу, психології і фізіології людини, стандартизації, кваліметрії, ергономіки ми так зайнялися комфортом на вищих і середніх ланках управління ВНЗ, що позбавили кафедри й викладачів можливості якісно виконувати свої функції з підготовки фахівців (чит.: «Прозорість і корупція в системі вищої освіти України»: 36. Матеріали конф. (21–22 листоп. 2002 р., Львів). — Київ.: Таксон, 2003. — 308 с.).

Щоб прискорити процес приєднання до Болонського процесу не тільки на папері, а й у дійсності, Міністерству освіти і науки України (МОН) необхідно запровадити в нашу освіту принципи ринкової економіки (боротьба за якість і економічність в умовах конку-

ренції, свобода вибору, відкритість, мобільність і можливість самовдосконалення) і з самого початку спрямувати зусилля на вирішення трьох проблем у сфері вищої освіти:

1. Вдмухнути переїти на двоступеневу модель освіти згідно з потребами

що забезпечують накопичення нових знань у різних науках, теоретичне обґрунтування винаходів, створення експертних і консультативних фірм, які беруть участь у роботі конструкторських бюро тощо, і фахівців для галузей господарства, які повинні ви-

безпечує взаєморозуміння спеціалістів галузі у створенні товару, полегшує диверсифікацію у виконанні відповідних функцій за зміни технології і організації виробництва товару. Термін навчання — 2–3 роки залежно від специфіки і особливостей

ренції, і максимальне використання потенціалу людини, й економію на методичному забезпеченні з підвищенням її якості (для прикладу, в Економічній Академії Кракова всі 23 спеціальності на першому році навчання мають один план), і забезпечення 2-го ступеня найпрацевитішими і найпідготованішими студентами (зі світової

ходить на ринок.

Студент 2-го ступеня — це студент з високим потенціалом до навчання, який може його спрямувати на отримання другого диплому з іншої спеціальності, додатково освоївши 4–5 дисциплін і тим самим розширивши свою свободу на ринку праці.

Магістр галузі — це освітньо-кваліфікаційний рівень фахівця повної вищої освіти, який на основі освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра здобув поглиблені знання й уміння з предмета галузі за рахунок нових дисциплін та глибокі знання з дисциплін спеціалізації на «добре» і «відмінно», виконав за індивідуальним планом і успішно захистив магістерську роботу (на основі власних досліджень) у час, відведений на підготовку спеціаліста, як доказ здатності успішно навчатися в аспірантурі.

Магістр — це високої якості спеціаліст, який має додаткову свободу в економічній системі, зокрема право навчатися в аспірантурі, займатися викладацькою та науковою роботою.

У нашій моделі, як бачимо, є справжній конкурентоспроможний бакалавр і магістри, й не потрібно вигадувати нам бакалавроподібні назви, щоб приєднатися до Болонського процесу.

За такого формату вища освіта працюватиме по-справжньому, а не, як то кажуть — на папері, над виконанням наказу Міністерства України № 285 від 31.07.1998 в напрямі уніфікації й об'єднання споріднених дисциплін, аби ефективніше використовувати навчальний час і підняти рівень підготовки фахівців.

Підготовку кандидатів наук (докторів філософії) пид керівництвом уже сформованих вчених через аспірантуру потрібно, на наш погляд, залишити. Що ж до програми підготовки докторів наук через докторантуру, то її треба продумати й економічно обґрунтувати, хоча цей вчений ступінь на цьому етапі розвитку нашої освіти потрібно залишити, удосконаливши принципи роботи ВАК.

Юрій ЖУК, заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор кафедри товарознавства та експертизи товарів Полтавського університету споживчої кооперації України

(Закінчення буде)

ДО НОВИХ СТАНДАРТІВ НА ОСНОВІ ПОЗИТИВНОГО УКРАЇНСЬКОГО ДОСВІДУ

Пропозиції до реформування вищої школи

економіки, визначивши зміст кожного ступеня з наданням свободи вибору.

II. Чітко визначитися з модульно-рейтинговою системою.

III. Забезпечити кожному бажаному громадянину України отримання вищої освіти.

Усе інше зроблять кафедри і професорсько-викладацький склад ВНЗ.

Загальні пропозиції щодо першої проблеми. Багаторічна, з 1985 року, робота над проблемами освіти призвела до усвідомлення потреби створення нової моделі вищої освіти, яка була представлена конференціям з питань реформування вищої освіти, що відбувалися 4–5.02.1993 р. в Київському національному університеті імені Т.Г.Шевченка і 18–19.09.1996 р. в Київському політехнічному інституті. Конференції рекомендували Міністерству провести ґрунтовну експертизу моделі вищої освіти, що її запропонував професор Ю.Жук. Однак її не було проведено, тодішній начальник управління вищої освіти М.Степченко, а потім І.П.Толочко продовжували впроваджувати багатоступеневу модель вищої освіти. Листи Л.І.Кравчука, Л.Кучми, вице-прем'єру І.Курася, В.Горбуліну закінчилися відліскою з канцелярії: «Ваші пропозиції будуть враховані при розробці відповідних законів». У результаті маємо те, що маємо.

Системний підхід до питань функціонування вищої освіти призвів до узагальнення, що лягли в основу нашої моделі:

1. Вища школа готує фахівців для галузей знань,

робляти товари, необхідні для функціонування і розвитку суспільства.

2. Галузь відрізняється від іншої «Предметом галузі» — особливостями створення товару, з яким галузь виходить на ринок.

3. «Предмет галузі» з погляду вищої освіти — це категорія, що включає відповідну кількість знань і умінь, необхідних для продукування товару галузі.

4. Вища школа в макроекономічному аспекті готує менеджерів для галузей знань і галузей господарства, які забезпечують взаємодію знань, систем, підсистем, людей, технологічних процесів тощо.

5. Якщо вища школа готує менеджерів, то вона повинна їх готувати для відповідних ланок управління; на цьому має ґрунтуватися поділ вищої освіти на ступені, які передбачають кваліфікаційні рівні.

Виходячи із зазначеного, наявної бази і соціально-економічного становища України, 12 років тому ми запропонували **двоступеневу модель вищої освіти (як зараз передбачає Болонська декларація)**.

Повний термін навчання на двох ступенях — п'ять років.

У загальному вигляді 1-й ступінь (1-й рівень) вищої освіти в нашій моделі забезпечує фахівця ми нижчу і середню ланку управління конкретної галузі знань або галузі господарства. Навчальний план у своїй основі передбачає надання знань з «Предмета галузі», що за-

функціонування відповідної галузі.

1-й ступінь випускає фахівців двох рівнів якості — молодшого спеціаліста галузі і бакалавра галузі.

У нашій моделі молодший спеціаліст — це освітньо-кваліфікаційний рівень фахівця 1-го ступеня вищої освіти, який на основі повної загальної середньої освіти здобув знання та вміння з «Предмета галузі» і здатний виконувати функції нижчої ланки управління у процесі створення галузевого товару.

Бакалавр галузі — це освітньо-кваліфікаційний рівень фахівця 1-го ступеня вищої освіти, який на основі повної загальної середньої освіти здобув знання і вміння з «Предмета галузі» на «добре» і «відмінно», виконав за індивідуальним планом і успішно захистив кваліфікаційну роботу (в час, відведений на підготовку молодшого спеціаліста), що є свідченням здатності успішно навчатися на складнішому і важчому 2-му ступені вищої освіти.

Бакалавр — це молодший спеціаліст вищої якості, який сумлінною працею здобув право навчатися на 2-му ступені вищої освіти.

Як бачимо, вже в 1-му ступені закладено межі необхідних знань на основі функціонування нижчого рівня організації галузі і вимоги до галузей, і однакові стартові можливості для здобуття права навчатися на 2-му ступені (внутрішня свобода), і більшу свободу на ринку праці, й елементи конку-

практики відомо, що в середньому 50% студентів навчаються на «відмінно» і «добре» — отже, суспільство фактично 50% коштів і ресурсів витрачає, так би мовити, на вітер; не забуваймо, що вищі ланки управління потребують менше фахівців, але вищої якості), і позитивне вирішення інших проблем у системі «батьки — діти — вища школа — галузь економіки — держава».

Принципом підбору краще підготованих молодих людей не нехтували і в радянські часи. Так, щоб забезпечити оборонні галузі найкращими фахівцями, в елітних вузах — наприклад, у МГУ ім. Ломоносова, в МВТУ ім. Баумана — вступні іспити призначали на місяць раніше за інші вузи.

2-й ступінь вищої освіти в нашій моделі, з терміном навчання 2–3 роки, випускає фахівців також двох якісних рівнів: спеціаліста і магістра галузі.

Спеціаліст галузі — це освітньо-кваліфікаційний рівень фахівця повної вищої освіти, який на основі освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра здобув поглиблені знання й уміння з предмета галузі за рахунок нових дисциплін і глибокі знання з дисциплін спеціалізації і здатний виконувати відповідні функції у вищих ланках управління, що забезпечують взаємозв'язок галузі з іншими галузями і розвиток, спрямований на вдосконалення споживчих властивостей, зниження собівартості і підвищення конкурентоспроможності товару, з яким галузь ви-

✓ Обережно: хабарництва!

ВСЕСИЛЬНИЙ ДЕКАН АНДРЕЙЦЕВ

Професор Володимир Андрейцев — з когорти тих, кому добре за будь-якої влади. Нині Андрейцев у фаворі. Не поганому жилось і за колишньої влади. За Кучми він добре утнідзвився у «хлібної» кірслі декана юридичного факультету Київського національного університету імені Т.Г.Шевченка. Зрозуміло, таке призначення не могло статися без потужного штовхача. Джерела в юридичних колах стверджують: штовхачем в Андрейцева був Віктор Медведчук. Це з'ясувалося після того, як Андрейцева спіймали на хабарі. Однак все по черзі. Чи знає читач, що конкурс на престижний юри-

дичний факультет КДУ становить...1,33 особи на місце? Так-так, саме такий офіційний конкурс. Однак нехай він не вводить в оману найімовнішого абітурієнта, який вирішить цього року написати заяву про вступ на факультет. Адже всім чудово розуміють, що, крім офіційного, існує ще й основний — неофіційний — конкурс. І він набагато важливіший. Адже у нього найголовнішим критерієм рівня абітурієнта є не знання, а... правильно — фінансове становище. Тільки гроші платять не в касу, а особисто в руки декана Андрейцева. І суми не маленькі: до 10 тисяч доларів. Таким чином, загальна сума в сезон вступних іспитів може сягнути

мільйона доларів! 12 червня 2003 року цій практиці мало не поклали край правоохоронні органи. Декана Андрейцева схопили за руку під час отримання ним хабара у власному кабінеті. Співробітники Володимира Івановича стверджували, що Андрейцев так знахавнів, що навіть не намагався елементарно конспіруватися, а це не завадило б під час таких операцій.

Андрейцева, який репетував од жаху, довели до виходу з червоного корпусу університету... і тут керівник операції зателефонував якийсь високий чиновник і дав команду відпустити хабарника. За повідомленнями преси, операцією з документу-

вання та затримання Андрейцева керував генерал Сліпенченко — на той час заступник начальника МУ МВС України в Києві. Невдовзі після скандалу його «преміювали» посадою начальника МУ МВС у Харківській області.

Після цього історія з хабаром перетворилася на фарс. Через кілька днів про конфуз дізнався і півдому сайту «Україна кримінальна». На його керівника Олега Ельцова почали тиснути. Андрейцев подав на журналіста до суду.

Ельцов намагався зв'язатися з генералом Сліпенченко. Однак той уникав журналіста.

Усі правоохоронні органи мовчали. Андрейцев через своїх підлеглих на-

писав гнівного листа на адресу СБУ, МВС і прокуратури. Єдину достойну відповідь Володимир Іванович отримав із СБУ: з яких це часів спецслужба займається вирішенням проблем між журналістами і деканами? Звертайся до суду. Консультація СБУ, мабуть, допомогла професорові епілогічного права Андрейцеву. І той подав позов до суду. До того ж у позовних вимогах значилися цілком абсурдні пункти — аж до накладення арешту на майно журналіста. Адже Андрейцев не розуміють, що на відміну від нього у журналіста це майно може бути останнім. А у професора Андрейцева зовсім інше матеріальне становище. На нього і членів його родини записано цілий автопарк престижних автомобілів. Кажуть, родина Володимира Івановича встигла купити немало столичної нерухомості в центральних районах Києва. Цікаво, що суд не на-

важився вдовольнити позовні вимоги. Ніхто майно журналіста не заарештовував, а невдовзі і сам судовий процес було припинено. Що стало тому причиною й досі не зрозуміло. Можливо, Андрейцев второпав, що зайве оприлюднення його справ шкодить його персоні. Одне слово, декан відчепився від журналіста, а преса забула про Андрейцева.

За плітками, які ширяться в юридичних колах, Андрейцев — протезе всесильного Віктора Медведчука. Це за його командою декан не потрапив за ґрати. Однак нині сам Медведчук має подумати про те, як би не потрапити до такого місця. А ось Андрейцев сильний дотепер і, очевидно, активно готується до вступного сезону. Щоправда, нині брати «на лапу» дуже небезпечно. Таким чином, варто чекати збільшення «ставок» — за ризик, так би мовити...

Світлана ЛЮБОВА
www.mignews.org.ua

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
телевізор, DVD програвач, аудіомагнітофон

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший

З квітня до червня 2005 р. передплати газету «Персонал Плюс» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта» або в передплатному агентстві.

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції. Наша адреса: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2 (для відділу реалізації).

Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково вкажи контактний номер телефону та зроби позначку «Акція».

Крок третій

Для отримання призу переможець повинен пред'явити оригінал сплатеної передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

Додаткова інформація:

В акції беруть участь громадяни України не молодші 18 років, за винятком передплатників, які передплатили до початку проведення акції (термін проведення акції квітень – червень 2005 р.).

Розіграш відбудеться 2 вересня 2005 р. в МАУП.

Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс» № 36 від 7 вересня 2005 р.

Студентська творчість

СЛОВА, ЩО ПРИХОДЯТЬ ІЗ НЕБЕС

Днями в Українсько-Південно-Африканському інституті політичного лідерства та лінгвістики імені Нельсона Манделі відбулася чергова зустріч студентів-філологів з українською поетесою Оксаною Шалак.

Оксана Шалак — кандидат філологічних наук, член Національної Спілки письменників України, працює в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України. Авторка поетичних кни-

жок «Дика пташка», «Вино неможливого», «При світлі снігів». Нині готує нову збірку, що матиме назву «Сім високих небес».

Учасники зустрічі гово-

рили про психологію творчості, поезію, читали власні вірші. Юні філологи не лише вчаться прозовому й поетичному перекладу, а й уже мають власні творчі здобутки. Свої поетичні твори читала студентка Інституту політичного лідерства та лінгвістики Ірина Розгонова. З рук відомої поетеси вона отримала диплом переможниці в номінації «Літературна творчість». Всеукраїнського фестивалю художньої творчості «Артпалітра», що недавно відбувся в Міжрегіональній Академії управління персоналом.

Круглий стіл

ВІДРОДЖУЮЧИСЬ, НЕ ЗРІКАЙМОСЯ СВОЇХ ТРАДИЦІЙ

Минулого тижня у Міжрегіональній Академії управління персоналом

відбувся круглий стіл «Українське традиційне свято як основа виховання молоді».

Мета засідання — залучення студентів до традицій українських свят, поглиблення їхніх знань з народознавства, виховання почуття гордості за надбання рідної культури. Студенти МАУП і гості Академії виступили з доповідями про українські свята, традиції та звичаї.

Вітали гостей і студентів кобзар-лірник Василь Нечена, бандурист Сергій Кривий, знавець українського фольк-

лору співачка Наталка Бучель та інші. Відомі виконавці народних пісень надихнули студентів Академії, які співали разом з нею, демонструючи добру обізнаність у фольклорному репертуарі.

Розібратися важко: які традиції потрібні, а які варто й відкинути, бо вони шкодять українству. Зібрання у МАУП допомогло молодому поколінню відтворити автентичні українські традиції та збагнути їхню суть, а це, своєю чергою, допоможе збагатити українську духовність і стане корисним для розбудови демократичної Української держави.

Випускна пора

З ДИПЛОМАМИ У ДОБРУ ПУТЬ!

В Українсько-Південно-Африканському інституті політичного лідерства та лінгвістики імені Нельсона Манделі радісна подія — вручення дипломів першим випускникам. Ними стали студенти, які навчалися в Інституті за спеціальністю «Педагогіка і методика середньої освіти. Англійська мова». Усі вони вже працюють за обраним фахом викладачами англійської мови в київських школах. Анна Пашенко, теж викладач, на вручення диплому про вищу освіту прийшла разом зі своєю восьмимісячною донечкою Христинкою.

Дипломи випускникам вручали ректор МАУП Микола Головатий і директор Інституту Світлана Касьянова.

Зустрічі

ЛІВІЙСЬКА АКАДЕМІЧНА ДЕЛЕГАЦІЯ В ГОСТЯХ У МАУП

Цими днями Українсько-Арабський інститут міжнародних відносин ім. Аверроеса МАУП відвідала лівійська академічна делегація на чолі з професором Лівійського університету, доктором філософських наук Раджаб Абу Дабусом.

Зустрівшись з керівництвом Інституту, пан Абу

Дабус високо оцінив роль вищого навчального закладу Академії у розвитку і зміцненні українсько-арабських відносин і наголосив на ролі і значенні МАУП у підготовці фахівців-професіоналів.

Професор Абу Дабус прочитав лекцію студентам на тему «Лівія і жамахі-рська система», у якій

детально розповів про історію Лівії у період колонізації, а також боротьбу лівійського народу за незалежність. Докладно професор зупинився і на лівійській революції, яку очолює Муамар Кадаффі, і на успіхах рідної країни після революції.

Цікаво було послухати і про значення третьої «світової» теорії Кадаффі, яку було закладено в Зеленому книжку. Абу Дабус наголосив на значенні Зеленої книги не лише для Лівії, а й для всього світу як унікального прикладу встановлення істинної влади народу.

Студенти із захопленням слухали лекцію і ставили цікаві запитання.

На загук про відвідини Академії професорові Абу Дабусу подарували книжку «Внесок МАУП і МКА у зміцнення українсько-арабських відносин».

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати журнал
„ПЕРСОНАЛ”
та отримай
гарантований ПРИЗ!

Умови акції:

Крок перший

Від квітня до червня 2005 року передплати журнал «Персонал» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділенні зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації).
Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зробіть позначку «Приз».

Крок третій

Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року. Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року. При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал «Персонал».

Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн. 19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання:

2,5 – 3 місяці.

Форми навчання:

Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:

03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ «ТАС-Комерцбанк», м. Київ,
МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош"

Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

- Пропонуємо до Ваших послуг:
- одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
  - бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
  - колиба (на 30 місць);
  - сауна (на дровах);
  - басейн;
  - більярдний зал з каміном;
  - катання на підійнятій канатній дорозі;
  - парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м

В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:

Івано-Франківська обл.,
м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія
управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП,
«Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Рестраційне свідоцтво КВ № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 7.06.2005
Зам.
Наклад — 74 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персонал Плюс»
Юлія КОСИНЬСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися
з позицією редакції

Ф.СП-1

Державний комітет зв'язку та інформації України

АБОНЕМЕНТ На газету 06896
(налісок видання)

(найменування видання) Персонал Плюс

на 2005 рік по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Куди: _____
(поштовий індекс)

Кому: _____

ДОСТАВНА КАРТКА-ДОРУЧЕННЯ

На газету 06896

Персонал Плюс

(найменування видання)

Вартість: _____ передплата _____ грн. _____ коп. Кількість _____
_____ перекреслюється _____

на 2005 рік по місяцям

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Поштовий індекс: _____ місто: _____
село: _____

Код вулиці: _____ Код вулиці: _____
район: _____

бульв. _____ жор. _____ кв. _____ вулиця _____

прізвище, ініціали _____

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**

Акредитована за висхідним IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України.

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОЗНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II–III курс, бакалавратів — на IV–V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47, 524-10-51
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua